Max Peter (Marin Jianu)

https://romanianstampnews.blogspot.com/2011/11/budapesta-1919.html

luni, 28 noiembrie 2011

Budapesta, 1919

Ieri, unul din prietenii mei mi-a făcut o surpriză cât se poate de plăcută. Știind că mă interesează astfel de piese, mi-a adus o carte poștală ilustrată expediată de la Oficiul Telegrafo-Poștal Militar din Budapesta, pe timpul cât armata română s-a aflat în capitala maghiară (click pe imagini pentru mărire).

Mai aveam această ştampilă pe două corespondenţe, dar aceasta este mult mai clară decât cele de pe piesele celelalte.

În ciuda faptului că piesa nu arată foarte bine (mă gândesc totuşi că ea a fost expediată nu dintr-un salon de bal, ci dintr-o zonă administrată de armată), piesa are două particularităţi:
- ea nu a fost expediată de un militar (care avea dreptul la gratuitate), ci de o persoană civilă, întrucât la sosirea la Bucureşti, ea a fost taxată;
- pe faţa ilustratei se găseşte chiar Gara de Vest din Budapesta.

Conform cercetătorului ing. Călin Marinescu (Istoricul poştei militare române 1859-2000, Bucureşti, 2001, pag. 101), "Oficiul Telegrafo-Poştal Militar Buda-Pesta" a funcţionat pentru numai 92 de zile, între14 august şi 16 noiembrie 1919, fiind dispus într-o sală de aşteptare din clădirea Gării de Vest (exact gara care se află pe ilustrată).

http://www.romaniastamps.com/buda/budabuda.htm

1919 B.-Pesta Ocupatiunea Romana
I would like to know more about these. Does anyone know who made them, if they were purely philatelic or if they were ever used, what values were overprinted, etc

Harvesters On Magyar Kir Posta w ovp Köztarsasag

Harvesters Magyar Posta

FILLER
5
LEU
5
Ocupaţiunea
Română
B.-Pesta
1919
MAGYAR POSTA

10
LEU
10
Ocupaţiunea
Română
B.-Pesta
1919
MAGYAR POSTA

Other

MAGYAR KIR. POSTA
Ocupațiunea
Română
B.-Peșta
1919
10
2 LEI 2
FILLER

MAGYAR KIR. POSTA
Ocupațiunea
Română
B.-Peșta
1919
1 LEU 1

MAGYAR KIR. POSTA
Ocupațiunea
Română
SÜRGŐS
B.-Peșta
1919
2
1 LEU 1

https://romanianstampnews.blogspot.com/2011/06/inca-un-lot-de-ocupatii-si-locale.html

duminică, 26 iunie 2011

Încă un lot de "ocupaţii" şi "locale"

Amicul nostru **gol-dmark987** a continuat fără nicio problemă să "emită" noi piese. Din vreo trei "emisiuni" diferite. Prima dată s-a gândit să mai completeze cu valori ocupaţia din Budapesta:

Apoi s-a gândit că "locala" Odorhei nu este destul de bine de reprezentată pe piaţă:

În plus, zice el, în aceeaşi situaţie s-ar mai afla şi "localele" de la Târgu Mureş (?), procedând în consecinţă:

Păi în ritmul acesta, mărcile originale, fără supratipar, vor deveni din ce în ce mai rare, datorită scăderii constante, în ritm alert, a tirajului rămas din fiecare valoare. Poate astfel le mai cresc şi

lor cotele... Cine ştie, poate chiar asta o urmări!

Lăsând gluma la o parte, trebuie să fac câteva precizări, în urma unor mail-uri primite:
- departe de mine intenţia de a-i face publicitate individului; am crezut de cuviinţă să-i prezint producţiile pentru a fi cunoscute şi catalogate drept ceea ce sunt; este absolut normal ca odată existente pe piaţă, ele să fie menţionate, nu de alta, dar ne pomenim mâine-poimâine că dăm peste ele prin vreun catalog;
- un corespondent mă întreabă dacă eBay nu are vreo vină în toată tărăşenia aceasta; ei bine, nu are. Răspunderea pentru orice listing aparţine în exclusivitate uitlizatorului, citiţi de aceea cu atenţie condiţiile de utilizare a serviciului, pe care ar fi trebuit să le citiţi atunci când v-aţi creat contul;
- un alt corespondent mă întreabă dacă nu ar trebui înştiinţaţi atât cei de la eBay, cât şi cumpărătorii pieselor produse de individ; sunteţi liberi să faceţi cum credeţi de cuviinţă, deoarece eu nu am contract nici cu eBay şi nici cu vreun utilizator al serviciului său. Am spus-o şi o repet: cine nu cască ochii, cască punga! Cine nu ştie carte, să înveţe! Probabil că mai devreme sau mai târziu, cumpărătorii actuali vor da cu capul de pragul de sus, se vor deştepta şi ori vor învăţa din propriile greşeli şi avânturi nestăpânite, ori vor încerca să dea de individ pentru a-şi recupera banii (dar atunci probabil va fi prea târziu, individul luându-şi alt ID sau schimbând inclusiv ţara de înregistrare).
- un al treilea corespondent mi-a scris că dacă ar fi fost în locul meu (!?! - pe-asta n-am înţeles-o!) ar fi anunţat poliţia; aşa..., şi? Cine vă opreşte?

https://romanianstampnews.blogspot.com/search?q=Buda+Pesta+1919

sâmbătă, 24 noiembrie 2012

Oficiul Telegrafo-Poştal de Etapă Budapesta

Unul dintre colegii noştri mi-a semnalat pe mail o piesă pe care a întâlnit-o pe Delcampe (şi îi mulţumesc în mod deosebit pentru aceasta, întrucât mie îmi scăpase piesa).
Este vorba de o producţie filatelică (evidentă după aspectul său), care înglobează însă două elemente (click pe imagine pentru mărire):

- pe de o parte este vorba despre mărci supratipărite din aşa-zisa emisiune de ocupaţie română a Budapestei, din 1919; despre aceste mărci am scris de mai multe ori în articole anterioare, oficial această emisiune de ocupaţie nu a existat, părând mai degrabă o producţie a întreprinzătorilor vremii, aşa cum s-a întâmplat în mai multe rânduri (exemple similare ar mai fi aşa-zisele emisiuni locale de la Sibiu şi de la Ineu); faptul că aceste mărci sunt incluse în catalogul semnat de Brainard nu le poate da mai multă credibilitate (am mai spus-o), ci poate doar ridica unele semne de întrebare în legătură cu bunele intenţii sau interesele autorului acestui catalog; strict referitor la corespondenţa poştală a militarilor români aflaţi la Budapesta în 1919, ceea ce se ştie în mod sigur (conform arhivelor militare) este că acolo a funcţionat un oficiu telegrafo-poştal militar timp de 92 de zile, începând cu 14 august, dar care nu a utilizat mărci (am mai scris despre acest oficiu **aici**);

- pe de altă parte, este vorba de ştampila utilizată pentru obliterarea mărcilor respective.

Atât cât se poate distinge din imaginea nu prea strălucită postată de ofertantul de pe Delcampe, textul ştampilei este "OF. P. T. T. DE ETAPA / BUDA-PESTA", iar data ştampilei este

"28SEP919". Problema care se pune este dacă această ştampilă este una originală, sau şi ştampila este tot un rezultat al muncii întreprinzătorilor vremii. Nefiind un specialist în domeniu (studiile proprii vizând numai ştampilografia unităţilor poştale civile), am recurs la biblioteca filatelică proprie.

Am apelat la volumul "Istoricul poştei militare române 1859-2000" semnat de ing. Călin Marinescu şi publicat în 2001. Deocamdată este singura sursă documentară credibilă care a fost publicată, deoarece este bazată pe cercetarea arhivelor militare de către autor, timp de mai mulţi ani. La paginile 99-110 sunt enumerate toate oficiile telegrafo-poştale militare care au funcţionat în perioada 28 octombrie/10 noiembrie 1918 - 20 septembrie 1921. La pagina 100 este menţionată existenţa unui OTPM de Etapă Buda Pesta, despre care însă nu s-au descoperit alte informaţii (date de deschidere-închidere). În ceea ce priveşte ştampilele oficiilor poştale militare, în aceeaşi lucrare, la paginile 115-116 (Tabelul nr. 5) sunt enumerate ştampilele cunoscute ale acestor oficii. Ştampila oficiului de etapă de la Budapesta nu a fost descoperită, conform autorului (şi nici eu nu îmi aduc aminte să fi văzut vreo piesă cu o asemenea ştampilă, în ciuda faptului cu studiez de mulţi ani licitaţiile maghiare, acolo fiind cel mai probabilă apariţia unei asemenea piese).

În opinia mea, ştampila de pe piesa în discuţie face parte tot din producţiile întreprinzătorilor, iar afirmaţia o justific prin denumirea unităţii poştale. Niciuna dintre ştampilele cunoscute (de la alte oficii militare) nu are sintagma "OF. P.T.T.". Poate că mă înşel, dar până când voi vedea vreo piesă circulată efectiv, care să fie şi certificată de un expert în domeniu, îmi voi păstra această opinie.

Înainte să închei, revin puţin asupra mărcilor supratipărite (pentru că tot am pomenit mai sus licitaţiile maghiare). Există experţi maghiari care au certificat piese purtând acest supratipar (şi nu e mai puţin adevărat şi faptul că sunt şi colecţionari români care se "făIesc" cu astfel de piese). Este o situaţie hilară: dacă emisiunea nu a fost una oficială, ce anume poate sta la baza unor astfel de certificări? Cum poţi certifica ceva care nu a existat în mod oficial? În afară de partea logică a problemei, cred că este şi una de bun simţ. Despre acest lucru nu a prea scris nimeni prin literatura noastră şi mă întreb de ce?
În urmă cu mai mulţi ani, o şedinţă a cercului de studii ABB a încercat în mod oficial să clarifice problema statutului emisiunilor Cluj-Oradea, şi chiar a reuşit: aceste emisiuni sunt oficiale, sunt emisiuni româneşti şi trebuie tratate ca atare în literatură şi în cataloage. Ei bine, poate că a venit timpul să fie adoptată o poziţie oficială şi pentru aceste producţii, deoarece sunt mulţi colecţionari care nu ştiu cum să le încadreze sau ce să creadă despre ele. Iar când întâlneşti o piesă ca cea care a generat prezentul articol, oferită şi pentru o sumă considerabilă, mai că îţi vine să te gândeşti, "măi, o fi ştiind ăla ceva...". Efectul psihologic ne poate juca feste, nu de alta. Apoi ajungem să plângem după banii aruncaţi.

Opiniile de mai sus sunt personale şi vă rog să le trataţi ca atare. Dar cred cu tărie că acest subiect trebuie discutat şi întors pe toate feţele.

https://romanianstampnews.blogspot.com/2013/05/un-supratipar-particular-continua-sa.html

vineri, 24 mai 2013

Un supratipar particular continuă să facă valuri pe internet

N-aş mai fi abordat acest subiect, deoarece am mai făcut-o de vreo trei ori în articole mai vechi. Numai că arhiva este destul de bogată (mai e puţin şi blogul va "împlini" vreo 2.000 de articole) şi unora dintre cei interesaţi le este greu să caute, aşa că mă bombardează cu mailuri: "dom'le, astea-s falsuri sau sunt originale, că n-am mai văzut aşa ceva?!".

Este vorba despre aşa-zisa emisiune de ocupaţie a Budapestei, în 1919. Blocurile de mai sus (împreună cu încă alte vreo opt piese) au apărut recent pe eBay, după ce fuseseră oferite anterior şi pe portalul românesc Okazii.ro. Cele mai multe nu au fost achiziţionate, rămânând nevândute.

Dar unele s-au vândut totuşi. Blocul de sus s-a vândut cu 80 dolari, iar cel de jos cu 105 dolari (dacă nu minte eBay-ul).

Unii mi-au scris că sunt falsuri. Falsuri după ce, că n-am înţeles? Ca ceva să fie falsificat, trebuie ca "reproducerile" să fie comparate cu un aşa-zis "original". Ori această emisiune zisă de ocupaţie nu a fost niciodată pusă în circulaţie în mod oficial. Aşadar, nu se pot încadra drept falsuri, deoarece nu există originale.
Am mai spus-o şi o repet: aceste supratiparuri au fost aplicate de persoane particulare, fără nicio calitate oficială. Nu a existat o emisiune oficială a "ocupaţiei Budapestei", iar aceste piese pot fi calificate cel mult drept făcături (englezii le spun "bogus", iar nemţii "Mache").
Bineînţeles că fiecare este liber să colecţioneze ce vrea şi să îşi spânzure banii pe ce doreşte. În viitoarea mea lucrare însă, aceste supratipare nu vor fi catalogate, ci doar menţionate că există, împreună cu o altă menţiune, care va suna cam aşa: "nu au nicio valoare filatelică, nefiind puse în circulaţie de administraţia poştală română şi nefiind recunoscută de aceasta". Punct.
S-ar putea să încerce careva să mă tragă de mânecă şi să-mi spună: "bine-bine, dar ele sunt trecute în catalogul Brainard!". Păi să fie sănătos Brainard, ca şi cei care îi iau scrisul drept literă de lege. Faptul că a inclus această "emisiune" (cât şi altele, precum aşa-zisele emisiuni locale Sibiu şi Ineu) pur şi simplu ca autor şi specialist îl descalifică şi îi determină pe colecţionarii de bună credinţă să privească cu neîncredere şi restul catalogului pe care l-a semnat. Trebuie înţeles foarte clar un lucru: există o linie destul de clară între credibilitate şi interesul comercial.

https://romanianstampnews.blogspot.com/2015/03/un-altfel-de-suvenir-din-budapesta.html

joi, 5 martie 2015

Un altfel de suvenir din Budapesta

Afinităţile manifestate pentru piesele româneşti de către o parte a vânzătorilor străini ce activează pe portalurile de licitaţii online m-au determinat să-mi alcătuiesc o "listă" pe care o urmăresc cu regularitate. Efortul a dat roade, căci mai mereu am avut ocazia să văd unele piese de istorie poştală încadrate în aşa-numita "clasă medie", care nu se întâlnesc nici prin cercurile sau târgurile colecţionarilor autohtoni, şi nici în licitaţiile "mari".

Cam cu o lună în urmă, unul dintre cei pe care îi urmăresc a vândut o piesă superbă în opinia mea, atât din punct de vedere filatelic, cât şi din cel istoric. Căpitanul Ştefan P. Mihăileanu, Comisar Regal, Raportor al Curţii Marţiale a Diviziei a II-a Vânători a trimis la Deva, în ţară, un mesaj care merită menţionat (click pe imagini pentru mărire).

Căpitanul Mihăileanu scria: ***"Din Buda Pesta, unde stăpâneşte astăzi suveranitatea românească, purtată până în aceste îndepărtate ţinuturi de disciplinata şi viteaza oştire românească, îţi trimit călduroase salutări (...). Buda Pesta, 18 August 1919"***.
Ilustrata a fost francată cu o marcă românească. Nu ştiu cine a avut asupra sa astfel de mărci: ofiţerul în cauză, ori unitatea militară? Personal înclin să cred că prima variantă este cea valabilă. Există corespondenţe expediate din aceeaşi gară care au rămas nefrancate şi care au fost taxate cu porto la sosirea în ţară (o astfel de piesă a fost prezentată într-un articol mai vechi pe acest blog).
Piesa ilustrată mai sus a fost vândută pentru o sumă nu chiar la îndemâna oricui.

Nu pot să nu mă abţin să atrag din nou atenţia asupra supratiparelor cu aşa-zisa ocupaţie la Budapesta pe care tot încearcă unii şi alţii să le comercializeze: acele supratipare sunt făcături ordinare. Faptul că apar listate într-un oarecare catalog publicat în străinătate nu reprezintă nimic altceva decât o încercare de manipulare a unui negustor. Îmi voi schimba părerea atunci când va prezenta cineva un document din care să rezulte că acele supratipare au fost realizate de către sau la dispoziţia unei autorităţi a vremii. Aşa că, în opinia mea, cine vinde acele supratipare nu face altceva decât să înşele colecţionarii de bună credinţă şi pe cei neavizaţi.

https://romanianstampnews.blogspot.com/2011/08/pe-astea-nu-cred-ca-le-stiati.html#comment-form

luni, 15 august 2011

Pe-astea nu cred că le ştiaţi!

Lotul de cinci piese din imaginea de mai jos a fost vândut acum vreo cinci ani într-o licitaţie americană cu un preţ de luat în seamă: 16.500 dolari (fără taxe) (click pe imagine pentru mărire).

Nu fac comentarii pe marginea lotului, prezint doar descrierea originală:

"Romanian Occupation of Ukraine 1919 overprinted "C.M.T. Roman Pocutia" and surcharged with new values on Austrian stamps 1.20k on 1kr, 1.20k on 2kr, 1.20k on 3k, 4k on 4kr, and 4k on 10kr, the complete set of five unissued values, v.f., with Mikulski certificate statingthat this is one of the only two (!) known sets of this issue, the other ex-King Karol collection. These surcharges were prepared, but never issued as Romania ceded this part of Western Ukraine to the Polish Army".

Mă poate ajuta cineva la documentarea pieselor? Ştie cineva vreo sursă în sprijinul descrierii prezentate mai sus?

https://romanianstampnews.blogspot.com/2013/08/feriti-va-de-supratiparele-cmt-false.html

vineri, 16 august 2013

Feriţi-vă de supratiparele CMT false

Mai este câte o persoană care şi-a făcut un (prost) obicei din a vinde supratipare contrafăcute. Deşi este vorba de un capitol relativ dificil, falsurile sunt prea deochiate şi se pot recunoaşte până şi de un colecţionar mai puţin specializat.
Persoana care le vinde a mai fost nominalizată în articole mai vechi, atât pentru vânzarea tot a unor supratipare CMT falsificate, precum şi pentru vânzarea unor făcături ordinare atribuite ocupaţiei române în Odesa. Este vorba de ID-ul **tzarkaloyan** de pe eBay, înregistrat în Bulgaria.

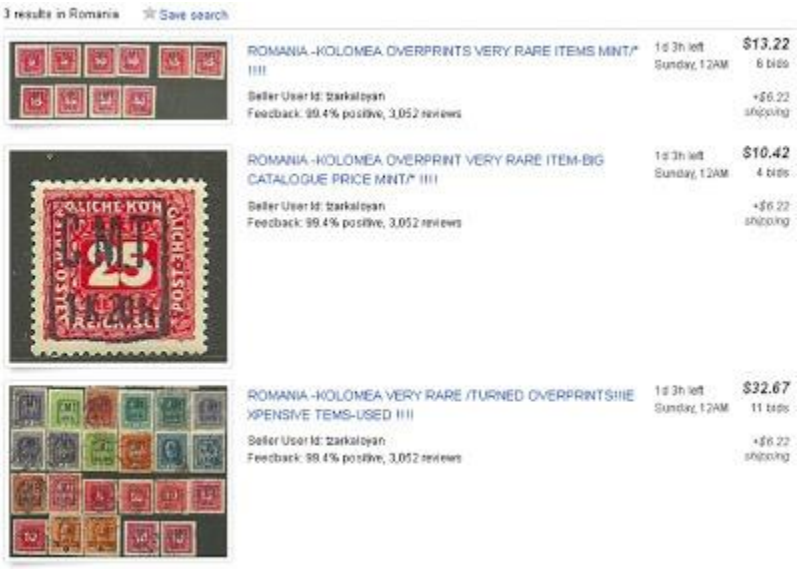

De data aceasta are trei loturi de CMT-uri pentru care ofertele expiră mâine. După captura de ecran făcută mai devreme, puteţi vedea că sunt amatori şi pentru astfel de făcături. Fiecare îşi cheltuie banii după cum vrea în definitiv.

Problema e că o marcă CMT circulată la Viena nu cred că a putut exista.

https://romanianstampnews.blogspot.com/2012/01/o-carte-postala-cu-supratipar-cmt.html

vineri, 13 ianuarie 2012

O carte poştală cu supratipar CMT

Piesa am văzut-o înainte de Sărbători. Aşa ceva se întâlneşte rar şi m-am gândit că merită să o semnalez.

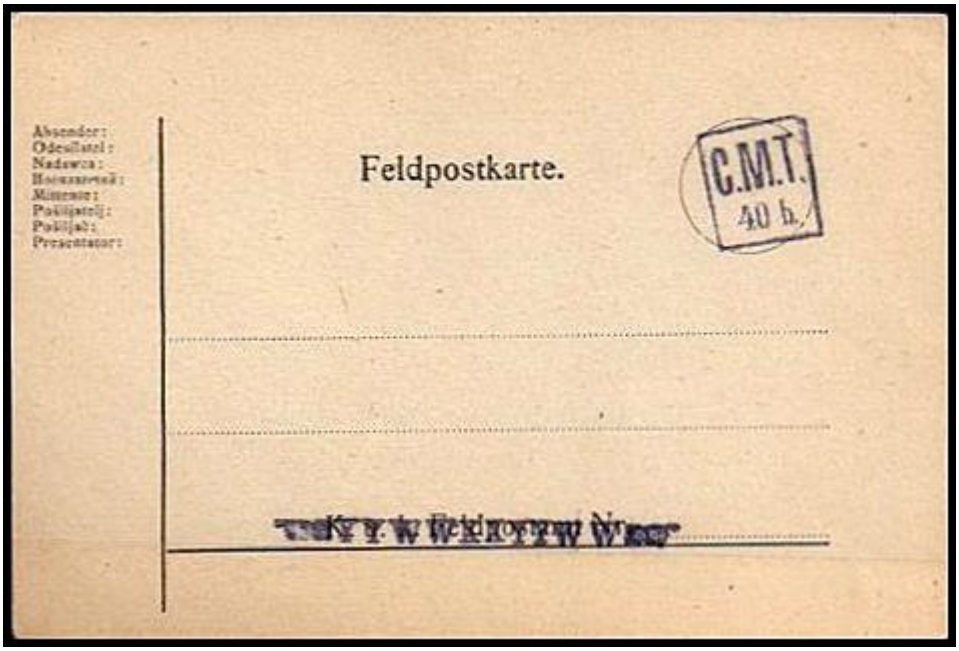

Este vorba de un imprimat pentru o carte poştală militară de campanie, cel mai probabil de proveniență austriacă, fără marcă fixă. Întregul poştal poartă supratiparul cu valoarea de 40 heller care se întâlneşte şi pe emisiunea de mărci poştale denumită "CMT", aplicat se pare cu acelaşi tip de tuş, violet negricios.
Imaginea postată de vânzător nu excelează prin acurateţe şi mărime. Recunosc însă că n-am mai întâlnit aşa ceva decât de vreo trei ori în ultimii 20 de ani. Fiind foarte mică, imaginea nu îmi permite să fac aprecieri referitoare la caracteristicile supratiparului, dar la prima vedere "din avion" (dacă îmi este permis să spun aşa), el pare a fi în regulă.
Piesa a fost vândută cu 123 dolari, după 8 biduri.
Publicat de Max Peter la 15:55

2 comentarii:

1.

*Angelescu Ion*15 ianuarie 2012, 00:12

Buna seara. Intr-adevar piesa f. rara !
Va semnalez (adresa mai jos) un lot de astfel de carti postale cu supratipar CMT , semnate "R. Friedl" . Sunt oferite de casa "Berliner Auktionshaus Schlegel" , plecarea 50 euro . Pacat ca in imagine se poate vedea numai o singura carte postala ...

http://www.philasearch.com/de/i_9097_6054/Rum_nien_Besetzung__Ukraine/michel_P+1-6.html?breadcrumbId=96386438

1.

   *Max Peter*15 ianuarie 2012, 00:23

   Bună seara.
   Şi cartea poştală care se vede, din acest lot, pare ok, numai că Rudolph Friedl are o reputaţie foarte proastă în lumea cunoscătorilor încă de la sfârşitul secolului 19, fiind amestecat în unele afaceri puţin cam dubioase, ba chiar fiind acuzat de mari colecţionari ai timpului că a vândut în mai multe rânduri falsuri (de ex. unele "facsimile" ale mărcilor austriece pentru ziare(vestitele "Merkurkopf"), ba chiar şi eroarea românească de culoare 5 bani roz de la Bucureşti II.
   O parte a mărcilor uzuale austriece din anii 1880-1905 au apărut pe piaţa filatelică cu danteluri neobişnuite, unele mixte, cataloagele actuale catalogându-le drept "danteluri Friedl", dacă mai ţin eu bine minte...

https://romanianstampnews.blogspot.com/2013/07/supratiparele-cmt-niste-piese-dificile.html

luni, 8 iulie 2013

Supratiparele CMT, nişte piese dificile

Iar am văzut nişte minuni pe un portal de licitaţii online şi nu mă pot abţine să nu vă povestesc despre ele, deoarece sunt nişte piese dificile, dar în ciuda acestui lucru, în mod evident (în opinia mea, desigur) o bună parte din ceea ce se tranzacţionează este constituită din făcături.
Piesele care m-au contrariat (nu ştiu pentru a câta oară la această emisiune provizorie) sunt cele din imaginile de mai jos.

Ceea ce nu-mi place la aceste două piese este supratiparul de culoare neagră, aplicat cu un tuş care "pătrunde" hârtia doar într-o foarte mică măsură.

Din câte ştiu, piesele acreditate drept originale de mai mulţi colecţionari cu experienţă ar trebui să aibă supratiparul cam cum se poate vedea în ilustraţia de mai jos.

Alegerea spre comparaţie a ultimei piese nu este întâmplătoare, seamănă cel mai mult cu câteva mărci semnate de Bulat (cel mai important expert pentru mărcile ucrainiene). Piesa poartă poansonul unui expert (ori colecţionar) polonez.
În ceea ce priveşte falsurile şi reproducerile, ele sunt aşa de numeroase şi au fost executate în aşa de multe moduri încât până şi simpla lor înşiruire ar fi un lucru fără sens. La această emisiune contează pentru comparaţie (în opinia mea) un număr limitat de piese, provenite numai din anumite surse. Din câte ştiu, cele mai detaliate descrieri sunt disponibile pe internet, pe blogul dlui Cornelius Ionescu, **aici** şi **aici**. Domnia sa a publicat însă mult mai multe articole referitoare la emisiunea CMT, căutaţi-le pe blogul dânsului în lunile august şi septembrie 2011.

https://romanianstampnews.blogspot.com/2016/08/o-carte-postala-care-ridica-intrebari.html

marți, 2 august 2016

O carte poştală care ridică întrebări

Pe eBay, un negustor dintr-o ţară a Europei Occidentale a desfăcut în cursul ultimelor două luni o colecţie destul de bogată de întreguri poştale din mai multe ţări, printre care şi un număr însemnat de întreguri poştale româneşti. Unul dintre loturile oferite a cuprins trei cărţi poştale militare din Primul Război Mondial împreună cu o a patra piesă care a generat discuţii în rândul amatorilor domeniului.

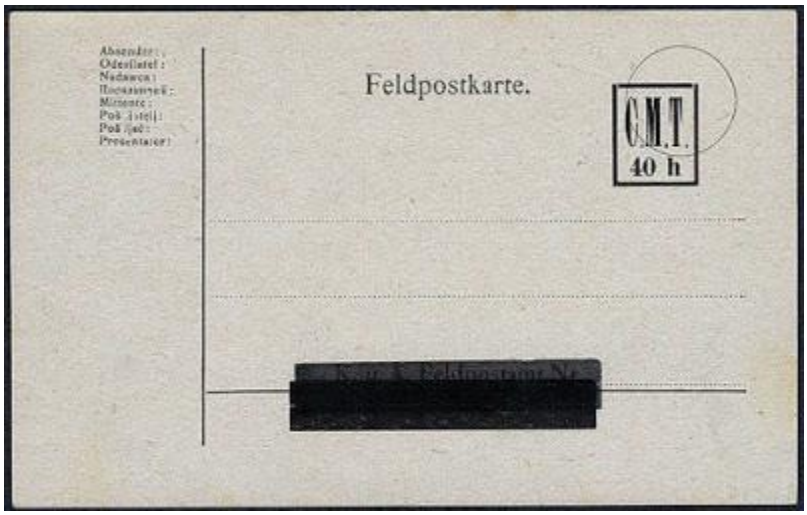

Este vorba despre un imprimat al unei cărţi poştale de campanie austro-ungare pe care s-a aplicat - atenţie - un supratipar tip CMT având şi o nouă valoare nominală, de 40 heller. Pentru colecţionarii care nu ştiu, supratipare CMT manuale având trei valori nominale diferite au fost aplicate la finele Primului Război Mondial pe mărci uzuale şi porto austriece de către Comandamentul Militar Teritorial român din Pocuţia (regiune aflată astăzi în componenţa Ucrainei).

Din câte îmi aduc aminte, nu am mai întâlnit o astfel de carte poştală, ci alta oarecum asemănătoare. Varianta cunoscută (şi catalogată de altfel în ultima lucrare publicată de ing. Emanoil Săvoiu) poartă supratiparul aplicat manual cu ajutorul unei ştampile, similar supratiparului aplicat pe mărcile uzuale şi porto austriece.

Această carte poştală poartă - după cum se poate observa - un supratipar în toată regula (imprimat cu ajutorul unui clişeu metalic). În plus faţă de varianta catalogată (care poate fi găsită în "Romanian Postal Stationery - Specialized Catalog 1870-1927" la pag. 230), această piesă mai prezintă şi o dublă acoperire a textului "K. u. K. Feldpostamt Nr." care lipseşte la versiunea catalogată.

Cel puţin două întrebări au fost puse de mai mulţi colecţionari, întrebări la care nu avem deocamdată un răspuns:

1. Există măcar o singură sursă care să ateste originalitatea acestei variante?
2. Dacă tot s-a pregătit un clişeu metalic cu care s-a supratipărit această carte poştală, de ce nu s-a utilizat acelaşi clişeu metalic şi la supratipărirea mărcilor?

Personal nu cunosc nicio sursă documentară a vremii care să menţioneze existenţa acestei cărţi poştale şi, până la proba contrarie, n-aş vrea să ne pomenim că este luată de bună doar pe baza unor legende, aşa cum am păţit deja cu mai multe aşa-zise emisiuni locale cu caracter dubios pe care tot încearcă să le valideze unele persoane interesate. De aceea, în opinia mea colecţionarii ar trebui să trateze această carte poştală cu circumspecţie.
https://romanianstampnews.blogspot.com/2011/12/un-fals-inedit-la-cmt.html

miercuri, 14 decembrie 2011

Un fals inedit la CMT

Vă ameţesc cu atâtea falsuri, dar dacă tot apar pe piaţă, cred că e mai bine să le semnalez.

Săptămâna trecută am văzut o circulaţie CMT care, în opinia mea, este integral falsificată. Să o vedem, apoi să discutăm pe marginea ei (click pe imagini pentru mărire).

Pe un plic (a cărui proveniență am îndoieli că ar fi din epocă) au fost aplicate două mărci autriece uzuale cu supratiparul CMT falsificat, peste care s-a aplicat o ştampilă a oficiului din Colomeea (în opinia mea, şi aceasta fiind falsificată, în ciuda faptului că seamănă cu cea originală; nu ar avea motive pentru care ar fi aşa de prost aplicată, decât un tuş prost ales/fabricat). Ştampila "Zensuriert" nu-mi inspiră nici ea încredere. Nu ştiu dacă originalele (aş vrea să văd unul

certificat) au ştampilele de cenzură în aceeaşi culoare cu ştampilele oficiului de plecare. După adresă (scrisă cu mare greutate probabil de un slab cunoscător al alfabetului latin, dar familiarizat cu cel chirilic - se vede după modul de "desenare" a unor litere), plicul ar fi fost destinat în România, la Craiova. Ştampila de pe verso (se vede ceva cu GARA între două acante) nu-mi inspiră nici ea încredere (nu cunosc corespondenţe care să aibă sosirea în Gara Craiova).

Piesa a fost pusă în vânzare **ca fals!** Asta însă nu i-a îndepărtat pe potenţialii doritori, deoarece piesa a fost vândută cu 41 dolari, după 6 biduri. Să nu mă întrebaţi de ce au plătit atât pe piesa aceasta.
https://romanianstampnews.blogspot.com/2012/05/supratiparele-cmt-au-cautare.html

marți, 15 mai 2012

Supratiparele CMT au căutare

În ultima lună am urmărit pe eBay două loturi cu mărci austriece purtând supratiparul "C.M.T." Ambele loturi au avut realizări destul de bune.

Un prim lot, format din şase unicate, a realizat un preţ de 91 dolari, după 17 biduri. Din păcate, supratiparele nu prea îmi inspiră încredere. Există o multitudine de contrafaceri şi nu recomand nimănui să achiziţioneze astfel de piese fără examinarea "la vedere".

Un al doilea lot, de astă dată compus din 21 unicate, a fost vândut cu 368 dolari, după 20 de biduri. Nici acest lot nu mi-a inspirat încredere. Sunt vizibile diferenţele între supratiparele cu aceeaşi valoare nominală. Eu personal în niciun caz nu aş fi dat aceşti bani pe lotul cu pricina.

Ce pot să vă spun este că aş fi luat în consideraţie o eventuală achiziţie de pe internet numai în cazul în care aş fi văzut vreo piesă purtând poansonul expertului Bulat. Altfel, la CMT-uri nu mă încred decât în piesele pe care le pot examina personal.

https://romanianstampnews.blogspot.com/2012/12/un-expert-polonez-pentru-supratiparele.html

marți, 18 decembrie 2012

Un expert polonez pentru supratiparele CMT

Atunci când, în articolele anterioare, am scris despre supratiparele CMT, mi-am exprimat mereu dorinţa de a vedea piese certificate de un expert în care aş putea avea încredere (fie vorba între noi, încrederea aceasta mi-a dispărut cam de mult timp dacă eu, personal nu sunt convins de originalitatea unei piese).

Săptămâna trecută, un vânzător din Polonia a postat pe eBay mai multe piese cu supratiparul CMT, iar ilustraţiile au fost îndeajuns de bune ca să poată fi examinate mai pe îndelete. Toate piesele oferite purtau poansonul unui expert polonez, pe nume Wiatrowski. Sincer să fiu, îmi recunosc neştiinţa afirmând că nu am auzit niciodată de domnia sa (Polonia nefiind printre cele mai aprigi preferinţe ale mele), dar (atât cât mă pricep, pentru că sunt convins că sunt colecţionari mai buni ca mine pentru acest capitol) aş putea spune că supratiparele sunt printre cele considerate "bune" (la această emisiune este întotdeauna un loc de întors, din cauza

numeroaselor controverse legate de geneza ei).

Aşadar, până la proba contrarie, Wiatrowski va fi unul din experţii de care voi ţine cont când voi întâlni piese care îi poartă poansonul. În imaginile de mai jos aveţi patru exemple.

Cornelius Ionescu

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/08/16/cmt-o-alta-emisiune/

CMT- o altă emisiune? Ocupația română în Pocuţia – 1919

Domnul „Max Peter” revine cu semnalarea unuia din misterele filatelice româneşti. Seria CMT, care este mult mai cunoscută în Polonia şi în Ucraina decât la noi. În România dacă poţi număra pe degetele unei singure mâini pe cei care s-

au aplecat asupra ei. Deoarece nu pot răspunde apelului dlui Max Peter pe blogul său, acesta neadmiţând imagini în cadrul comentariilor, spun şi eu ce ştiu, aici.

De existenţa acestei emisiuni ştiu oricum dinainte de 1989, dar doar despre existenţa unei singure mărci, cea de 1,2ok/1k roşu. În 2005, deci cu mult după disiparea colecţiei regelui Carol al II-lea, a apărut una din serii, probabil completă, la o licitaţie Cherrystone, valorile fiind 1.20/1k, 1.20/2k, 1.20/3k, 4/4k şi 4/10k.

Informaţia se poate găsi în articolul lui László KÁLLAI din România în Jurnal on line pentru filatelişti.

1.20/1k roşu, 1.20/2k albastru, 1.20/3k roşu

4/4k verde şi 4/10k violet

Nu se cunosc deocamdată decât cele două serii confirmate, care au mai curând caracter de eseuri. Pe unde or fi parcat celelalte mărci, dacă ele există sau mai există, doar Vasilca din Ţara minunilor cred că ar mai putea şti.

Din altă sursă, a cărei origine îmi scapă, nenotându-mi-o atunci, dar al cărui text este parcă mai apropiat de cel semnalat în articolul dlui Max Peter, menţionez

CMT - din colecţia lui Carol al II-lea

Supratipar cu textul „C.M.T. Român Pocutia” pe mărcile austiece de 1.20/1 kr., 1.20/2kr, 1.20/3 kr și 4/4 kr. Mărcile din imagina au făcut parte din colecție regelui Carol al României. Se cunosc doar două serii complete și atestate. Supratiparul s-a produs în timpul războiului polono-ucrainean, când forţele armate ale României au ocupat fără lupte regiunea, pe care au predat-o mai apoi

autorităţilor poloneze. Pentru aprovizionarea oficiilor poştale din timpul ocupației românești au fost folosite timbre austriece. În mai 2006 la licitația organizată de Cherrystone, mărcile din imagine au fost vândute cu 16.500 USD. Pocuţia (în limbile ucraineană: Покуття, poloneză: Pokucie) este o subregiune istorică a Galiţiei, cuprinsă între râurile Prut şi Ceremuş, în zilele noastre parte a Ucrainei. Din punct de vedere istoric, a fost o regiune culturală distinctă, locuită de români şi de ruteni. Centrul istoric al regiunii a fost oraşul Colomeea. Denumirea regiunii poate fi tradusă prin „lângă colţ", după numele oraşului Kuti, care la rândul lui înseamnă „colţ". Iniţial, Pocuţia a fost parte a Rusiei Kievene şi mai apoi a unuia dintre statele sale succesoare, Halici-Volînia. Regiunea a fost anexată în 1349 de regele polonez Cazimir al III-lea. Acesta, în căutarea de fonduri necesare continuării războaielor cu Ordinul Cavalerilor Teutoni, a folosit regiunea drept garanţie pentru împrumutul obţinut din partea domnitorului Moldovei Petru I. Regiunea a fost disputată între cele două state, deoarece sumele împrumutate de regele polonez nu au fost returnate niciodată în întregime. În 1498, regiunea a fost cucerită de Ştefan cel Mare. În 1531, după bătălia de la Obretin, Pocuţia a fost recucerită de polonezii conduşi de hatmanul Jan Tarnowski, care l-a învins pe domnitorul moldovean Petru Rareş. În urma divizării Poloniei din 1772, Pocuţia a devenit parte a Austriei, fiind încorporată în Regatul Galiţiei şi Lodomeriei. După încheierea primului război mondial şi dizolvarea Austro-Ungariei, Pocuţia a fost disputată de Polonia şi efemerul stat Naţional al Ucrainei Occidentale. În timpul războiului polono-ucrainean, forţele armate ale României au ocupat fără lupte regiunea, pe care au predat-o mai apoi autorităţilor poloneze. După războiul polono-sovietic, zona a rămas în cadrul Poloniei. Drept urmare a şi partiţiei Poloniei din 1939 între Germania Nazistă şi Uniunea Sovietică, Pocuţia a fost încorporată în RSS Ucraineană, pentru ca, mai apoi, după declanşarea Operaţiunii Barbarossa, zona să ajungă sub stăpânirea germană. După eliberarea ei de Armata Roşie, zona a rămas în cadrul RSS Ucraineene, iar, în momentul de faţă face parte din regiunea Ivano-Frankovsk (Ucraina). (surse: Wikipedia și Cherrystone)

Mai sunt cataloage şi liste, care se pronunţă categoric BOGUS! Cam scump bogus …

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/08/18/supratiparele-cmt-rosu-si-albastru/

C.M.T. – Supratipare roşu şi albastru

C.M.T. – Supratipar roşu şi albastru
C.M.T. 1919 – Overprint red and blue

ing. Marcel Şapira - Emisiunile de ocupaţie din nord-vestul României

Aş vrea să fac cunoscute câteva din mărcile poştale emise de către Comandamentul Militar Teritorial de Ocupaţie în anul 1919 şi cunoscute sub numele de „CMT" cu supratipar roşu şi albastru. Mărcile cu supratipar negru-violet închis, ce transpare pe verso în violet datorită unei componente grase a tuşului, au circulat efectiv în Pocuţia şi sunt apreciate favorabil în Ucraina, Rusia, Polonia, Austria. Mai puţin la noi, care am fost totuşi ţara emitentă, datorită tăcerii de 50 de ani a autorităţilor române asupra unui fapt istoric petrecut cu avizul tuturor părţilor în conflict, pentru a se evita o harababură şi mai mare decât cea deja generată de către comunismul sovietic.
Emiterea mărcilor a fost făcută tot tacit, printr-o conlucrare a două persoane, dintre care, cum se putea altfel, un filatelist plin de … energie creatoare, Jan Czerneawski, polonez din Colomeea şi maiorul C. Turbatu, şeful Serviciilor Comunicaţiilor Române din Divizia 8, ce fusese însărcinat să reorganizeze serviciul poştal. Iniţial s-a propus pur şi simplu ca mărcile româneşti să funcţioneze şi pe teritoriul Pocuţiei, ocupată temporar de armata română. Pentru a se menaja sensibilitatea localnicilor cică, s-a stabilt totuşi supratipărirea mărcilor austriece aflate până atunci în uz, cu binecunoscutele iniţiale CMT, într-un chenar aproape dreptunghiular, rotunjit la colţuri, urât cât se poate.

Dl Şapira despre supratiparele în roşu şi albastru ale mărcilor CMT

Existenţa supratiparelor în roşu şi albastru este cunoscută încă de la început, fiind considerate ba probe, ba un prim tiraj. Nu se cunoaşte nici un exemplar circulat. Tirajul lor deasemeni, rămâne necunoscut.
Prin deosebita bunăvoinţă a domnului Marcel Şapira, pe care-l cunoşteam de la IPA, unde lucra cu domnul Dan Dobrescu, directorul Centrului de Calcul, am obţinut informaţii la început, apoi chiar am putut achiziţiona de la dânsul nişte piese CMT mai puţin întâlnite. Mai târziu am aflat că erau chiar din colecţia de bază a dânsului şi i-au folosit la elaborarea cărţilor atât de căutate acum de filatelişti. Cărţile le-am obţinut tot de la dânsul, în original iar acolo unde nu s-a putut, în copie xerox. Preţurile la care mi le-a cedat erau infime faţă de valoarea de piaţă. Satisfacţia se vedea pe faţa dlui Şapira, când vedea cum îmi ies ochii din cap atunci când îmi arăta câte ceva, cu binecunoscuta introducere „- Am ceva pentru dumneata, astea le-ai mai văzut?" Urma veşnica tocmeală filatelistică, ce ne făcea plăcere la amândoi, trebuie să recunosc. Eram şi amândoi mulţumiţi de fiecare dată.

Reproduc aici deocamdată copeta cărţii tipărite cu atâta greutate într-un modest atelier de multiplicare de pe Calea Floreasca şi pagina în care se descriu supratiparele roşii şi albastre ale emisiunii CMT.
Mărcile pe care le reproduc sunt din cele cedate de către dânsul.

Supratipar roşu 40 h pe 3 şi pe 5 helleri © C.I.

Supratipar roşu 60 h pe 30 helleri - pereche - © C.I.

Comandamentul Militar Teritorial de Ocupaţie - supratipar albastru 60 h pe 25 helleri - pereche - © C.I.

Supratipar albastru 60 h pe 60 heller © C.I.

Comandamentul Militar Teritorial de Ocupaţie - Supratipar albastru 1K.20h. pe 25 heller - © Cornelius Ionescu

Comandamentul Militar Teritorial - supratipar inversat albastru 1K.20 pe 1K - bloc de 4 - © Cornelius Ionescu

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/08/20/cmt-neconventionale/

CMT – neconvenţionale

1919 CMT unconventional overprint
CMT – neconvenţionale
No, hai amu să mai videm ce le poate chelea ăstor supratiparuri den CMT, ce nu-s ca toate celea.
Păi, în loc să fie ele puse cu capu-n sus, aşa cum şade bine tot omu, unele-s cu capu-n jos, la chiciere, aşa cum vru dom Bok să le pună nu ştiu căror constructori de poteci asfaltate care duc deobiceiu de nicăiri până nicăiri, iar altile cu capu-ntruna parte, oblu rău, de nici că mai ştii cum să le pui în clasoar. CMT-ul ăsta, emisie fainã pusă la cale de-un soldat romăncuţ şi-un ţivil leş, la grea vreme de război, într-o campanie de doue dzile în care nu muri nici un om şi nici măcar o fumeie, este plin de schiurprize, schiurprize. Şi stau supratiparurile ăstea pe o pajină d-aia mare de clasoar, dar când vrei să le arăţi unor pretini sau e-pretini, ele umplă bini două pajini. Asta pen'că multe-s mai interesante pe cea parte decât pe muie. Şi s-or mira ei cei neduşi prea des la sanctuar dece, dar când începi să vezi petile celi unsuroase de pe curu timbrului, lăsate sirecele în violet de ştemplul aplicat cu osârdie de cei trei ciocănari ce lucrară pe rând la aste crasive de timbre lipicioase, te luminezi răpide. Iar când mai dai pe acolo pe spăti şi de tot felul dă sămni cabalistici, lăsate de marii ghicitori timbrologi, stai şi mult te minunezi de-ţi stă voroava-n gât. Şi cu cât mai împuţit le ie curu şi cu cât mai mulţi îşi lăsară pi acolo sămnili, cu atât ele sânt mai căutati, precum curvili de alti dăţi.
Ăsta-i CMT-ul nost, dragul di el!
Ioi, no hai să vă băgaţi şi voi un ochi aici, cât mai avem şi noi ce v-arăta!

CMT supratipar inversat 40h pe 3 helleri. Pe verso sigla expertului G.Turliuc - © C. I.

CMT supratipar inversat 40h pe 5 helleri. Pe verso sigla expertului G.Turliuc - © C. I.

CMT supratipar inversat 40h pe 10 helleri © C. I.

CMT supratipar inversat 40h pe 40 helleri © C. I.

CMT supratipar inversat 60h pe 60 helleri © C. I.

CMT supratipar inversat 60h pe 30 helleri © C. I.

CMT supratipar inversat 60h pe 60 helleri © C. I.

CMT PORTO supratipar inversat 40h pe 15 helleri © C. I.

CMT supratipar inversat 1k.20 pe 50 helleri © C. I.

CMT supratipar inversat 1k.20 pe 60 helleri © C. I.

CMT supratipar inversat 40 h pe 3 helleri - bloc de patru, din care două cu supratipar culcat şi două cu supratipar inversat. © C. I.

CMT supratipar inversat 60 h pe 15 helleri - bloc de patru - © C. I.

CMT PORTO 1k.20 pe 1 k, bloc de patru, supratipar pied a pied - Mi s-a spus că ar fi unicat - © C. I.

CMT PORTO 1k.20 pe 25 heller, bloc de patru, supratipar inversat © C. I.

CMT PORTO 1k.20 pe 50 heller - pereche- supratipar inversat - © C.I.

CMT supratipar culcat 60h pe 60 heller - © C.I.

Plic circulat spre Iaşi, cu una dintre cele trei mărci cu supratipar CMT având supratiparul culcat. Este vorba de40 h pe 3 heller violet. Plicul este în licitaţie la Corinphila

Nu sunt cunoscute până în prezent supratipare deplasate care să afecteze (să încalece) două mărci.

Autorul nu a întâlnit nici curiozităţi spectaculoase precum supratipare aplicate parţial, pete de culoare de mari dimensiuni etc.

Totuşi, existenţa mărcii de mai jos - 60 h pe 25 heller - dovedeşte existenţa unui supratipar pe două mărci

CMT supratipar inversat 60 h pe 25 heller şi parţial încă un supratipar inversat © C.I.

2.9.3. Supratipare duble.

Sunt cunoscute nr. 2, 4 şi 31 cu al doilea supratipar normal sau inversat.

2.9.4. Supratipar şi pe verso mărcilor (recto-verso).

Este cunoscută marca nr. 16, 60 H/15 H. cu supratipar atât pe recto cât şi pe verso. Fig. nr. 4.

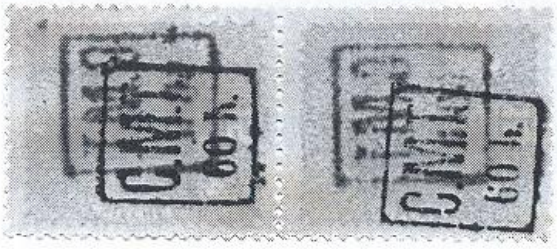

Textul din cartea dlui Marcel Şapira referitor la existenţa unui supratipar pe verso şi ...

Supratipar CMT 60h recto dar şi pe verso © C.I.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/08/25/c-m-t-indoieli-si-certitudini/

C.M.T. – îndoieli şi certitudini

Supratiparul CMT – îndoieli şi certitudini
Toţi am dori ca toate mărcile poştale vechi (oare cât de vechi?) să fie însoţite de câte un certificat de expertiză prin care cel care îl elaborează să răspundă penal în cazul în care se dovedeşte că marca expertizată nu corespunde celor specificate. Când mergeam pe la Cercul filatelic din Bucureşti – Dorobanţi, am fost frapat de uşurinţa cu care un reputat filatelist dădea pe loc certificate şi punea şi parafe. Cine dă certificate experţilor de acest gen? Ştiu că exista o Comisie de Expertiză a Federaţiei Filatelice Române, dar care se pare că nu expertiza decât colecţiile ce se plasau în străinătate şi aveau nevoie de un certificat că … nu sunt în Patrimoniul Naţional! Aud cu mirare că se va face un cerc sau o asociaţie a experţilor, aflată tot sub oblăduirea Ministerului Culturii. Excelent. Iată un os mare de ros. Pe el! Şi dacă marca are certificat şi eu sunt convins 98% că este falsă? Este simplu. Nu o iau! Sau dacă marca nu are certificat dar eu sunt convins 98% că este autentică, ce fac? Simplu. O iau sau nu o iau. Este la latitudinea mea şi numai a mea s-o iau. Dacă după ce am luat-o se aud hămăituri de după colţ că „ ia uite prostul, a dat o groază de bani pe un ştift”, ce fac? Ce să fac? Sau mă dau cu capul de pereţi sau îi las să latre şi trec şi eu ca o caravană, mai departe!
Pentru unele mărci se pot da certificate de autenticitate iar pentru altele nu se pot da. Este

cazul unora din mărcile cunoscute sub numele de CMT. Acestea au nişte particularităţi de la naşterea lor citire, ce le fac să trăiască intr-o veşnică incertitudine, atâta timp cât se vor mai găsi filatelişti. Cum s-ar putea da un certificat care să boteze ca fiind adevărată sau falsă, o marcă ce se regăseşte pe acelaş suport, marca austriacă în speţă, supratipărită cu aceleaşi matriţe, manual, cu acelaş tuş, dar la câteva zile diferenţă? Nici o analiză cu C14 sau cu cine ştie ce Cnn nu ar putea avea o asemenea rezoluţie. Căci aşa s-a întâmplat cu mărcile CMT. După retragerea armatei române din Pocuţia, un *grup organizat de retaileri* a pus mâna pe cele trei matriţe de bronz, pe care le-a „ţinut" câteva zile la Cernăuţi. După aceea au fost duse la Viena şi cu mult tam-tam, în faţa unor notari s-au distrus – atât matriţele cât şi mărcile ce fuseseră strânse de la oficii, ca nevândute. Părerile sigur că sunt împărţite, câte tranşe s-au mai tras şi pe unde anume.
Doar dacă ne uităm pe tabelele comparative întocmite de către Marcel Şapira şi ne dăm imediat seama de gradul de incertitudine al existenţei unora dintre CMT-uri.
Este o certitudine existenţa CMT-urilor şi circulaţia lor reală. Tirajul este o necunoscută.
La fel şi existenţa altor valori supratipărite înafara celor din lista declarată de către polonezul Jan Czerneawski, probabil unul şi acelaşi cu Ivan Chernyavskyj, filatelist, avocat, fost preşedinte al instanţei din Kolomeea, director pentru afaceri judiciare pe timpul ocupaţiei române, rebotezat ucrainian.
Singurele caracteristici ce pot fi luate în consideraţie la stabilirea autenticităţii sunt dimensiunile supratiparului şi culoarea tuşului. Tuşul trebuie să transpară pe verso în violet. Dacă nu transpare … 98% că este vorba de un fals. Dar 2% …
Aşa că este justificată atitudinea experţilor în a da, mai precis în a nu da un verdict categoric în privinţa mărcilor C.M.T. Dar …
Dar poate că ar trebui să ne consolăm cu ideea că toate mărcile făcute cu aceeaşi matriţă, cu acelaşi tuş şi cu aceeaşi tuşieră sunt tot atât de autentice …

C.M.T. – mărci poştale tipice
(Cu supratipar violet care pătrunde hârtia)
Supratipar pe mărci curente austriece din perioada 1908 – 1917

Nr. crt.	Valoarea facială	Valoarea iniţială	Culoarea mărcii	J.K.	O.B.	N.N.	Tiraj
1	2	3	4	5	6	7	8
1	40 H. (1908)	3 H	roşu-violet	-	x	x	?
2	40 H. (1916)	3 H.	violet	-	x	x	20.272
3	40 H.	5 H.	verde	x	x	x	16.044
4	40 H.	6 H.	portocaliu	-	x	x	780
5	40 H.	10 H.	roşu-violet	-	x	x	9.063
6	40 H.	12 H.	albastru-verzui	-	x	x	722
7	40 H. (Karl)	15 H.	roşu-brun	-	-	x	?
8	40 H. (Karl)	20 H.	verde	-	x	x	?
9	40 H. (Karl)	25 H.	albastru	-	x	x	4.000
10	40 H. (Stemă)	40 H.	oliv	-	x	x	?
11	60 H. (1916)	3 H.	violet	-	-	-	?
12	60 H.	5 H.	verde	-	x	x	?
13	60 H.	6 H.	portocaliu	-	x	x	?

1	2	3	4	5	6	7	8
14	60 H.	10 H.	roşu-violet	-	-	-	?
15	60 H.	12 H.	albastru-verzui	-	x	x	?
16	60 H.	15 H.	roşu-bun	x	x	x	14.589
17	60 H.	20 H.	verde	x	x	x	68.307
18	60 H. (Karl)	25 H.	albastru	x	x	x	6.313
19	60H.	30 H.	violet	x	x	x	5.237
20	60 H. (Stemă)	40 H.	oliv	-	x	x	3.564
21	60 H.	50 H.	verde	-	x	x	3.200
22	60 H.	60 H.	albastru	-	x	x	10.256
23	1 K. 20 H. (1916)	3 H.	violet	-	x	x	?
24	1 K. 20 H.	5 H.	verde	-	x	-	?
25	1 K. 20 H. (Karl)	15 H.	roşu-brun	-	x	x	?
26	1 K. 20 H. (Karl)	25 H.	albastru	-	x	x	?
27	1 K. 20 H.	50 H.	verde	x	x	x	15.094
28	1 K. 20 H.	60 H.	albastru	x	x	x	7.650
29	1 K. 20 H.	80 H.	brun-roşu	-	x	x	6.750
30	1 K. 20 H.	90 H.	violet	-	x	x	184
31	1 K. 20 H.	1 K.	roşu-gălbui	x	x	x	2.262

Tabelul nr. 2

C.M.T. – taxe de plată
(Cu supratipar violet care pătrunde hârtia)
Supratipar pe taxe de plată austriece din perioada 1908-1917

Nr. crt.	Valoarea facială	Valoarea inițială	Culoarea	J.K.	O.B.	N.N.	Tiraj
1	2	3	4	5	6	7	8
32	40 H.	5 H.	roşu	x	x	x	9.565
33	40 H.	10 H.	roşu	-	x	x	1.725
34	60 H.	15 H.	roşu	-	-	-	?
35	60 H.	20 H.	roşu	-	x	x	737
36	60 H.	1 K.	albastru	-	x	-	?
37	1 K. 20 H. (1910)	25 H.	carmin	x	x	-	85
38	1 K. 20 H. (1916)	25 H.	roşu	x	x	x	300
39	1 K. 20 H.	30 H.	roşu	x	x	x	872
40	1 K. 20 H.	40 H.	roşu	-	x	x	498
41	1 K. 20 H.	50 H.	roşu	-	x	x	?
42	1 K. 20 H.	1 K.	albastru	-	x	x	3.325
43	40 H.	15/36 H.	violet	-	x	x	?
44	40 H.	20/54 H.	portocaliu	-	x	-	?
45	60 H.	15/36 H.	violet	-	x	x	1.334
46	60 H.	20/54 H.	portocaliu	-	-	x	?
47	1 K. 20 H.	20/54 H.	portocaliu	-	x	x	900
48	1 K. 20 H.	50/42 H.	brun	x	x	x	1.504

Abreviații: "J.K." = Jan Czerniawski (2); "O.B." = Odo Gh. Boehm (3);
"N.N." = Catalogul Nămoloiu – Nosca (11).
"?" = tirajul nu este cunoscut.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/08/26/c-m-t-porto/

C.M.T. – Porto

C.M.T. – Porto
Din supratiparele CMT nu puteau să lipsească cele pentru taxa de porto, taxă ce se încasa de la destinatar în cazul unei francări insuficiente.
Au fost emise 5 mărci. Aşa reiese din spusele ulterior şi scrise ale domnului av. Ivan Chernyavskyj.
Au fost emise 20 de mărci. Aşa scrie în Catalogul filatelic al lui F. Konrad din 1948.
Au fost emise 17 tipuri de mărci PORTO dacă ne luăm Catalogul Michel
Înşirarea poate continua.
Ce spune dl. Ivan Chernyavskyj, care văd că în ultimul timp are din ce în ce mai mult credit, cu toate că eu n-aş fi atât de încrezător. Tirajele mărcilor PORTO ar fi, precis, până la una marcă următoarele
40h/5h într-un tiraj de 800 exemplare, din care 41 au fost returnate la sfârşitul ocupaţiei, deci în circulaţia poştală şi filatelică au trebuit să rămână 759 bucăţi;
1k.20/25h emisiunea 1910, în tiraj de 118 exemplare, returnate 30, deci tiraj efectiv 88 exemplare;
1k.20/25h emisiunea 1916, în tiraj de 120 exemplare, nimic returnat;
1k.20/30h, în tiraj de 17 exemplare, nimic returnat;
1k.20/50/42h (greşit în documente este scris 24h, inexistent) în 15 exemplare din care au fost returnate 2, deci rămase 13 cărora care să le ia urma şi pe care să se bată filateliştii.

Marca PORTO de 1k.20 / 50h / 42heller. Tiraj final 13 exemplare. După Ivan Chernyavskyj. © C.I.

Marca de 1k.20/50/42h, maro, ar avea un tiraj de 13 exemplare, fapt îmbucurător pentru mine, care sunt fericitul posesor al unui exemplar. Cred că acest tiraj îi face pe cei de la Corinphila să pornească licitaţia de la câteva mii de chf, licitaţie ce va avea loc în 6-10 septembrie a.c. Dacă ne uităm însă pe tirajele publicate de către Marcel Şapira, nu ştiu ce să mai cred. Tirajul apare ca fiind de 1.504 exemplare. Nu, nu cred că o să mă duc prin Elveţia. Oricum, Zürich-ul nu îmi prea place. Şi au hoteluri doar de ****. Aş putea plasa marca asta şi pe okazii de okazii. Dar ce sunt cei de la Corinphila? Chiar sunt nişte amatori? Să dau totuşi o fugă? Ce ziceţi?

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/08/21/cmt-sigle-ale-expertilor/

CMT – sigle ale experţilor – STAMP EXPERT MARKS

CMT- cine scrie pe timbre?
STAMP EXPERT MARKS

Toată lumea scrie. Nu s-a interzis nici măcar scrierea de panseuri pe garniturile de metrou, aşa că nu avem dece ne mira. Toţi prin mâna cărora trec timbrele, ţin să-şi facă nemuritor numele pe spatele lor. Apreciaţi ce elegant mă exprim, nu este aşa? Sunt două categorii mari şi late de „scriitori” pe timbre. Deţinătorii trecători ai acestora, proprietari ai clasoarelor unde sunt cazate mai bine sau mai rău aceste hârtiuţe colorate dinţoase sau chiar ştirbe câteodată, se simt obligaţi să se semneze pe fundul lor, să certifice astfel, cine a trecut pe acolo. Căci timbrele valoroase nu trec neapărat doar prin mâinile marilor colecţionari, ci şi prin acelea ale unora ce vor să se laude cu înaltele lor preocupări. Un proaspăt deţinător de CMT-uri, dintre care câteva erau chiar rare, m-a întrebat dacă ştiu unde vine ţara asta, CMT, el căutase într-un atlas dar nu o găsise.
A doua categorie de scriitori pe fundul timbrelor sunt experţii, cei care ar trebui să le certifice autenticitatea. Aşa au apărut semnături, chiar nume întregi, ştampiluţe, unele foarte fin lucrate, opere de artă în sine. Se semnează experţii cu ce găsesc, cu creionul, cu tocul, cu pixul, cu rotringul, cu cerneală tipografică, cu tuş de ştampile negru, violet, roşu, albastru sau chiar verde. La început am fost scandalizat de măzgălirea timbrelor, chiar şi pe dos, în scopul unei autentificări de multe ori îndoielnică. Dar m-am obişnuit. M-am obişnuit să văd parafa domnului Odor pe mărcile cu supratiparul PA pus la un miting aviatic parcă de la Cluj, cele ale unor necunoscuţi sau poate ale unor ciudaţi din Ungaria, puse pe proaspete supratipăruri ce aspiră la a fi din 1945. Oricum, eu sunt convins că este o impietate să măzgăleşti fundul mărcilor aduse de cineva care vrea să ştie doar dacă nu sunt nişte făcături.
Dar, asta este situaţia. La mărci mai vechi şi în cazul în care se ştie cui a aparţinut poansonul, s-ar putea ca aceste semne să ne ajute într-o oarecare măsură. Multe poansoane s-au măsluit destul de bine, aşa că …

Fundurile CMT-urilor sunt destul de bine garnisite cu urmele poansoanelor. Unele au aparţinut unor buni cunoscători ai emisiunii. Altele nu ştiu eu cui au aparţinut. Fac un apel la filateliştii cărora le-au trecut prin mână mărci asemănătoare, să-mi spună şi mie cine au fost experţii care le-au folosit. Reproduc, cu o rezoluţie de 600 dpi siglele găsite de mine pe mărcile CMT.

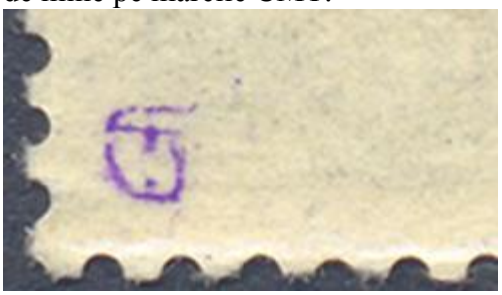

sigla G cu T în interior, aparţine expertului G. Turliuc - © C. I.

Siglă pe care probabil scrie Gabr. Bent / Leipzig. - © C. I.

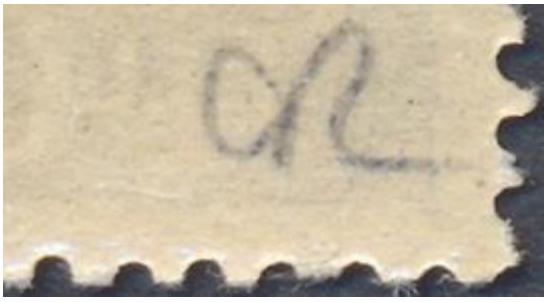

Două iniţiale, C şi R, scrise de mână cu creionul - © C. I.

Siglă cu două litere ronde sau poate chiar trei, CrD, nu este exclus - © C. I.

Siglă dubioasă G.TURLIUC pe marcă dubioasă 6oh pe 5h - © C. I.

.

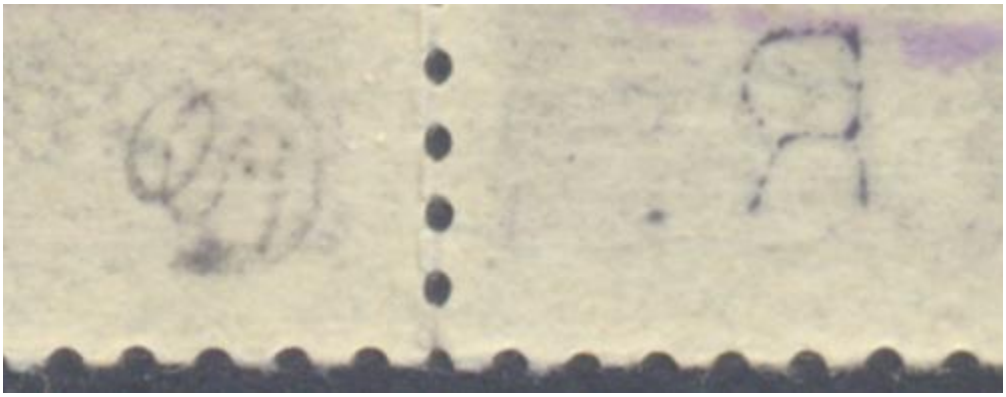

Două sigle pe fiecare marcă a unui bloc de 4. Un R şi C ronde (?) - © C. I.

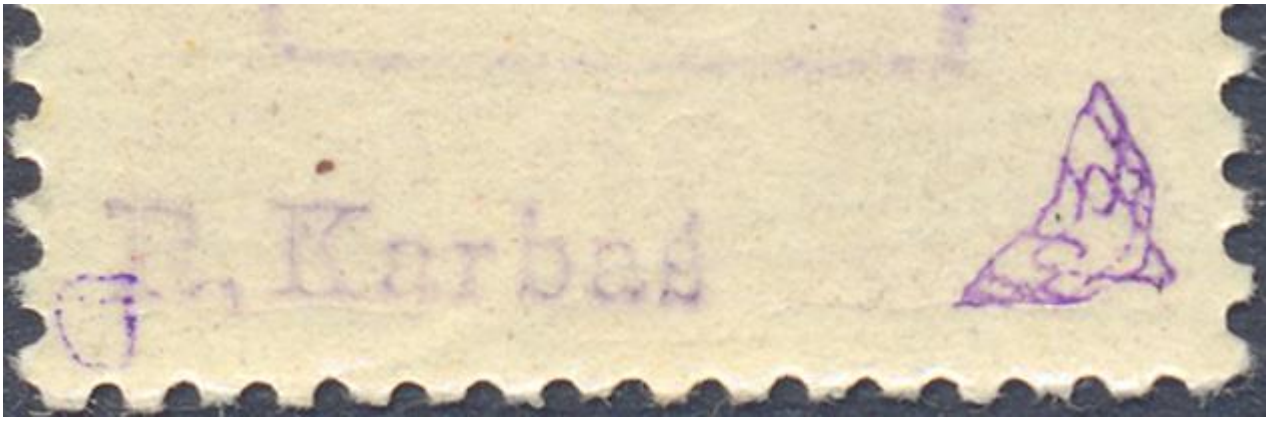

Trei sigle GT, R Karbas şi un fluture sau o caricatura. Primele două sunt cunoscute din cartea cu CMT-uri a dlui Marcel Şapira - © C. I.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/08/28/c-m-t-alte-sigle-ale-expertilor-other-stamp-expert-marks/

C.M.T. – alte sigle ale experţilor – OTHER STAMP EXPERT MARKS

CMT – alte sigle ale experţilor – OTHER STAMP EXPERT MARKS

Zona ocupată de trupele române în 1919 în Pocuţia şi Transcarpatia

Pocuţia, Ţara de la Cut, sau de la cot, în limbaj popular, dat de cei ce o populaseră din vechime, numiţi de cei din jur bolohoveni, ce nu sunt altceva decât românii din nord-est, mutaţi mereu de la apus la răsărit şi invers de către populaţiile migratoare, îşi găsiseră locul, ca de obicei, prin munţii Carpaţi.
Populaţia românească şi evreiască din Pocuţia a insistat ca trupele române să nu părăsească această „Ţară”. La 22 iulie 1919 Consiliul Evreiesc din Pocuţia ceruse ca „armatele române să rămână în Pocuţia”. Totuşi, guvernul român nu a trimis această solicitare Antantei. Cum nu a solicitat, după cum era „Principiul Naţionalităţilor”, nici Ţara dintre Bug şi Nistru, nici Maramureşul de Nord, denumit Transcarpatia, nici Banatul de Sud-Vest şi nici regiunea Timocului Superior din Bulgaria, toate regiuni de etnogeneză ale poporului român.
Iată şi harta Pocuţiei şi satelor româneşti din Transcarpatia ocupate de către trupele române în 1941 şi cedate apoi Poloniei şi Cehoslovaciei, fapt consfinţit şi în Tratatului de la Riga din martie 1921, ce stabilea graniţa dintre Polonia şi Ucraina.
Nu numai eu am mărci poştale cu supratiparul C.M.T. mai sunt şi alţii, oricât m-aş mira eu de mult. Ba chiar se pare că au şi ei mărci autentice, autentice în sensul celor menţionate în notele puţin mai vechi. Ba chiar au şi ei mărci măzgălite pe verso cu sigle

ale unor răbdători cercetători din domeniu. Actuala Ucrainã, Polonia, Austria, Germania ba chiar şi America aflată peste balta numită Atlantic, au dat nume sonore ce au ţinut să-şi pună parafa de doftori în ale filateliei.
S-ar putea să aveţi surpriza, uitându-vă pe spatele mărcilor şi să le regăsiţi. Ce păcat că mărcile nu se ţin cu faţa în jos! Prejudecăţi. Pentru monede cum s-a găsit o soluţie? La început monedele se colecţionau câte două, una cu aversul spre privitor, alta cu reversul. Cam scump procedeul.
Folosindu-mă de nelipsitul domn numit Internet, fără de care nu prea ştiu ce m-aş face, am dat o tură prin mărcile altora, posibil şi prin ale dumneavoastră, numai prin cele cu supratiparul C.M.T., fiţi liniştiţi în rest, nu o să divulg ce am mai văzut pe acolo, ai, ai, ai, şi am ales nişte sigle ale unor experţi de care a mai auzit lumea filateliştilor români. De fapt eu voiam să identific siglele de pe propriile mele mărci, dar am văzut că pentru moment nu am nici o alternativă. Mai săpăm, nu este nimic.
Am dat de siglele domnilor
Jan-Ivan Czerniavsky, John Bulat, cu sigla în litere cirilice dar şi cu litere latine, C A – pentru Ucraina de vest, C.W.Roberts, Z.Wiatrowski, Ernst – pentru Carpato-Ucraina.
Şi precis că mai sunt destule.

Jan-Ivan Czerniavsky

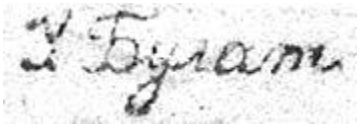

John Bulat - siglă cu cyrilice

John Bulat - siglă cu latine

C A pentru Ucraina de vest

Roberts

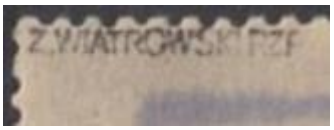

Z. Wiatrowski

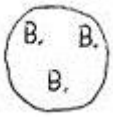

Ernst Carpato-Ucraina

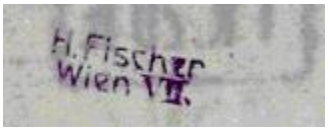

H. Fischer / Wien VII.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/09/01/c-m-t-referinte-probleme/

C.M.T. – Referinţe – probleme

C.M.T. – Referinţe – probleme
Cea mai completă listă a referinţelor existente despre mărcile C.M.T. este realizată de către Dan Grecu.
Se pot găsi destule materiale despre mărcile C.M.T. Ai la început senzaţia că nu mai este nimic de spus, nimic de adăugat, că totul este simplu şi sigur. Asta dacă începeţi prin a citi destăinuirile făcute de Jan Czerniawski, pe care le puteţi găsi în româneşte în Romania stamps. Cu cât citiţi şi alte scrieri, cu atât vă încurcaţi mai mult şi doriţi să mai căutaţi şi altele. Găsiţi de exemplu una din micile – ca format – şi utilele cărţi publicate de către Marcel Şapira cu mari sacrificii dar şi cu ajutorul lui Dan N. Dobrescu, precum şi articolele sale din Filatelia numerele 6 şi 7 din 1990. În „Romanian Philatelic Studies”, o culegere de comunicări, apărută la New York între anii 1977 şi 1985, sub atenta îngrijire a lui George Pataki, oprită brusc şi enigmatic, se pot găsi în limba engleză articole scrise de Jan Czerneawski cu binecunoscuta sa notă informativă, George Pataki cu pertinente aduceri la zi, Barbu Popescu cu o comunicare despre existenţa unui ştraif de 5 cu două tipuri diferite de supratipar şi bineînţeles Marcel Şapira, care ne aduce aminte de dr.A.Schroeder ce caută şi el să facă ordine în replicile supratiparelor, reuşind să deosebească 6 tipuri diferite ca dimensiuni, culoarea cernelii şi valorile pe care s-au aplicat. Asta ca să nu mai vorbim de Ion Bogdan, cu articolele mai vechi, dar al căror cuprins a fost inclus în lucrările mai noi.

O altă descoperire este menţionată de către Zbigniew Mikulski, în revista „Der Ucraina – filatelist", din decembrie1987 anume existenţa unui alt tip de supratipar C.M.T. 5 timbre cu acest supratipar au fost vândute la o licitaţie Corinphila cu o parte a colecţiei Ucraina a Regelui Carol al II-lea. Nu am reuşit să văd acest articol, îi cunosc conţinutul doar din citarea de către Laszlo Kallai şi din bibliografia dată de către Dan Grecu.
Articolele din „Romanian Philatelic Studies" practic nu sunt accesibile. Le am totuşi, jumătate din numere în original, jumătate în nişte copii xerox slabe, iar unele cu câteva pagini lipsă. Toate sunt scanate şi aşteaptă un moment prielnic, probabil când o să ies la pensie, ca să fie transformate în pdf, poate chiar mai mult.
De curând parcă se vede creşterea interesului pentru această specie de mărci româneşti. Daniel Marcu aduce aprecieri noi asupra unor circulaţii reale sau false.
Deasemeni Max Peter, se întreabă, aşa ca să mai zgândăre şi el viaţa cea încurcată a filateliştilor, ce o mai fi cu cel de al doilea supratipar, cel semnalat şi de Dan Grecu şi de către Laszlo Kallai.
Ceea ce este neplăcut, este că nu poţi avea acces la unele din aceste referinţe. Unele nici nu ştiu dacă există în ţară, sau dacă măcar au existat vreodată. De exemplu
Odo Boehm Renei. Eu nu am nici un material semnat de el. Doar citat la mâna a doua, poate a treia,în alte materiale.
Zbigniew Mikulski, la fel. De la el s-ar putea să putem lua urma celui de al doilea supratipar C.M.T.
Dr. W. Pohl cu articol în Der Postverzeichenhandler – Berlin, nr.10 din 15 ianuarie 1925, cel ale cărui materiale nu le-a găsit nici Marcel Şapira.
Altele sunt materiale publicate prin străinătate, pe timpul lui Ceaşcă, în reviste ce ajungeau sporadic la noi. Internetul nu exista încă, tirajul era mic, multe s-au dus prin talciocuri sau la recuperarea hârtiei cu 20 de bani kilogramul. Pe unde mai sunt, stă fiecare cu … pe ele. Dacă le bagă pe internet, riscă să-i dea cineva în cap cu Legea Copyrightului, chiar dacă le republică cu menţionarea sursei. De unde să găseşti persoanele împuternicite să-ţi dea ţie voie să le bagi pe internet, fără nici o pretenţie pecuniară, bineînţeles?
De unde să-l găsesc eu pe George Pataki, de care nu mai ştiu nimic decât că are o colecţie remarcabilă de lămpi de radio, că este radiofonist înfocat, că a făcut special o excursie în Gibraltar, Ceuta şi alte două astfel de enclave, ca să-i cunoască pe radioamatorii de acolo?
Eu zic să facem altfel. Eu şi cine mai doreşte, din cei care mai au referinţe pe acasă, să cerem frumos voie cititorilor noştri, printre care posibil să fie şi persoanele pe care le căutăm şi dacă au ceva împotrivă, să spună şi retragem de pe internet materialele pe care le vom republica. Consider că dacă nu ştiu cât mai mulţi cât mai multe despre problemele neclare ale filateliei, frecăm degeaba materialele scrise de alţii care au citit la alţii care au văzut la alţii care cred că poate în nu ştiu ce revistă parcă a apărut un articol în care se scria despre cineva care …
Poate că ar fi bună chiar o bibliotecă, electronică, bineînţeles, în care să putem băga diferitele materiale scrise de alţii, dar chiar şi de noi, ăştia mai tineri care ţopăim printre clasoare. Dar cine s-o întreţină, acum când revista Filatelia şi chiar Federaţia Filatelică sunt practic desfiinţate?
Eu o să încerc să pun pe sit câteva articole referitoare la C.M.T. ce au apărut în *Romanian Philatelic Studies*, scanate după paginile xeroxate sau originale, aşa cum le am.

O să apelez totodată la cititorii filatelişti care deţin numerele pe care eu nu le am complete, cu rugămintea să-mi transmită şi mie o scanare a paginilor care-mi lipsesc. Ar fi vorba de
Anul 4 (1980), nr.1 paginile 4 şi 5
Anul 5 (1981), nr.2 paginile 8, 9 şi 10; nr.4 paginile 7, 8, 9 şi 10
Anul 6 (1982), nr.1 paginile 7, 8, 9 şi 10; nr.3 pagina 9.
Mulţumirile mele celor care măcar vor căuta.
https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/09/12/c-m-t-supratipar-verde/

C.M.T. – Supratipar verde

C.M.T. – Supratipar verde
C.M.T. – 1919 – Green overprint
Uite aşa ne influenţează stereotipurile. Când se spune că există supratiparuri C.M.T. colorate roşii şi albastre, când în toate cataloagele vezi reproduse aceleaşi date, poţi să te uiţi la un supratipar fie el şi de culoare ecosez, îl vezi tot roşu sau albastru. M-am uitat de nenumărate ori la supratiparele pe care le posed. Sigur că am văzut că mai sunt şi de altă culoare. Şi ce dacă? Creerul funcţionează după anumite patternuri din care nu-l poţi scoate. Acum vreo săptămână, tot gândindu-mă la C.M.T.-uri, îmi aduc aminte că parcă am întâlnit într-un articol scris de Maestrul Marcel Şapira, da, tot de dânsul, în engleză, în *Romanian Philatelic Studies*, anul III (1979), nr.4, în articolul *The originals and the counterfeits of the C.M.T. overprints*, la pagina 10, o referire la culorile supratiparelor, dar scrisă cu o asemenea îndemânare, de parcă ar fi vrut să o ascundă.
Iată ce scria:

„***The color proofs of the overprint are in blue or red; some are green***„

Şi nu numai că există şi verzi, dar există două nuanţe distincte de verde, verde şi verde-albăstrui. Culoarea nu este dată de combinaţia cu fondul mărcii ci este uniformă şi distinctă pe toată suprafaţa acoperită de supratipar. Iar sursa mărcilor este aceeaşi, adică tot de la dl. Marcel Şapira. De unde le-o fi achiziţionat dânsul, asta nu pot să ştiu.

Supratipar verde 40 h pe 5 helleri © C.I.

Supratipar verde-albăstrui 60 h pe 50 helleri © C.I.

Supratipar verde-albăstrui 60 h pe 40 heller © C.I.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/09/20/c-m-t-supratipare-false/

C.M.T. – Supratipare false

C.M.T. – Supratipare false
1 – Alte dimensiuni ale ştemplurilor
Pentru a vorbi de supratiparele false, trebuie definite întâi caracteristicile supratiparelor originale. Originale în sensul că au fost făcute cu aceleaşi poansoane şi cu acelaşi tuş. Există doar trei poansoane, câte unul pentru fiecare valoare, ceea ce simplifică identificarea. Nu avem decât să le măsurăm. Ceea ce au făcut şi alţii până acum. Nu e nimic. Să vedem ce caracteristici au găsit ei şi ce o să găsim noi. Din cei care s-au încumetat să facă această operaţiune minitopografică, să-i luăm pe dr. A. Schroeder, care-şi publică rezultatele în 1935 în binecunoscuta carte *Schach den Falschungen* şi pe dr. Ing. Marcel Şapira care le distinge în *Emisiunile de ocupaţie din Nord-Vestul României* publicată în 1999. Şi să punem şi noi mâna pe o ruletă din aceea topografică de 50 de metri ca să zicem că facem un fel de actuaizare, căci după cum prea bine ştiţi, cu timpul, metrul mai intră la apă, mai ales atunci când se petrec schimbări politice, iar de acestea

nu am dus noi lipsă. Intră, nu intră la apă, astea sunt probleme subiective, dar o măsurătoare în plus nu are ce le strica. Şi n-a stricat, măcar m-am convins şi eu că acestea sunt întradevăr caracteristicile ştemplului.

– – – – – – – – – 40h / 60h / 1k.20h

1. Lăţime casetă 14,5 / 14,5 / 14,5
2. Înălţime casetă 16,5 / 16,5 / 18,5
3. Lăţime text CMT – medie 10,5 / 10,0 / 10,0
4. Înălţime text CMT – medie 6,5 / 6,5 / 7,0
5. Lăţime valoare – medie 7,75 / 7,75 / 10,0
6. Înălţime valoare – medie 3,5 / 3,5 / 4,0
7. Distanţa de la CMT la linia de sus a casetei 2,0 / 2,0 / 2,0

Unele mici diferenţe de 0,01-0,02 mm care se pot observa de la o marcă la alta, nu sunt decât urmare a modului manual în care a fost aplicat ştemplul, mai uşor sau mai apăsat. Schroeder, în lucrarea menţionată se referă şi la 6 tipuri de falsuri, făcute cu ştempluri noi, cele originale fiind distruse oficial la Viena, pe care le descrie atât de bine, dar pe care eu nu le-am întâlnit decât reproduse în lucrarea autorului.

Falsul 1, de origine poloneză, spune dânsul, se referă la marca de 60h/40h, făcut cu o matriţă de lemn se pare. Culoarea supratiparului este un brun închis. Are diferenţe în desen, principala fiind distanţa de doar 1 mm în loc de 2 mm între *CMT* şi linia superioară a cadrului. Înafară de aceasta, se observă lăţimea supratiparului *CMT* de 10,5 în loc de 10 mm iar a valorii de 8 mm în loc de 7,75 mm.

Falsul 2, tot de origine poloneză, 60h/15h. Acest fals este mai bine făcut, probabil cu un ştemplu de cauciuc.

Caracteristici:

Distanţa de la "h" la linia din dreapta a cadrului este de 2,5 mm în loc de 3mm, cât este la originale.

Distanţa de la *CMT* la linia de sus a cadrului este de 1,5 mm în loc de 2 mm la originale

Lăţimea *CMT* este puţinmai mare, de 10,5 mm faţă de 10 mm la originale

Lăţimea valorii, la fel este de 8 mm în loc de 7,75 mm la originale

Supratiparele false de tip 1 şi 2 sunt de multe ori prost aplicate, pentru a crea iluzia unui original.

Falsul 3. Realizat la Cernăuţi, 1k.20h/80h prin suprtipărirea cu ştemplul original, pe mărci deja ştampilate. Cu o lupă suficient de puternică, sau printr-o scanare adecvată se poate observa cum supratiparul este aplicat peste ştampilă.

Falsul 4. Provine de la Bucureşti. 60h/20h Porto, 60h/12h şi 1k.20h/1k. Culoarea supratiparului este negru-fumuriu şi nu penetrează până pe spatele mărcii. Dimensiunile supratiparului corespund cu ale celui original cu excepţia distanţei de la supratipar la linia orizontală a cadrului, care este de 1,5 mm şi a distanţei dintre *CMT* şi valoare, ce este cu 1 mm mai mare decât la original.

Falsul 5. Nu i se cunoaşte originea. 1k.20/80h. Este foarte apropiat de originale şi deci foarte periculos. Litera *M* a falsului nu este atât de clară ca a originalului. Distanţele de după literele *C* şi *T* au diferenţe de mărime faţă de original. Înafară de acestea, înălţimea cadrului este de 19 mm în loc de 18,5 mm, lăţimea cadrului este de 15 mm în loc de 14,5 mm, înălţimea *CMT* este de 6,5 în loc de 7 mm, distanţa dintre valoare şi linia verticală a cadrului este de 3 mm în loc de 2,5 mm cât este la original.

Falsul 6. Realizat la Cernăuţi. 40h/12h, 40h/60h, 1k.20h/80h. A fost folosit ştempluri de cauciuc ale căror dimensiuni sunt practic identice cu ale originalelor. Cerneala supratiparului penetrează hârtia şi are o uşoară nuanţă albăstruie. Foarte mici diferenţe există între cifrele valorilor, în special la 4 din 40h şi la 1 din 1k.20h. Se pare că nu au fost vândute în România, dar prin schimburi au ajuns şi aici.

C.M.T. Fals tip 1 - din Schroeder ...

C.M.T. Fals tip 2 - din Schroeder ...

C.M.T. Fals tip 3 - din Schroeder ...

C.M.T. Fals tip 4 - din Schroeder ...

C.M.T. Fals tip 5 - din Schroeder ...

C.M.T. Fals tip 6 - din Schroeder ...

După cum se vede, toate ţările unde sunt colecţionari de CMT şi-au adus aportul la confecţionarea falsurilor. Cu o excepţie – Austria. Ei, cum de s-a întâmplat aşa ceva? De ce naţie o fi aparţinut dl. Schroeder? Austriac? Nu se poate! Ce coincidenţă! Câtă cinste! Mai ales că la Viena, Viana ardelenilor, au poposit ştemplurile în cauză până s-a adunat o comisie, care să meargă la un cunoscut notar şi să facă un proces-verbal, scris bineînţeles, prin care să fie casate odată cinstitele poansoane. Casarea s-a efectuat pe 12 septembrie şi

a fost consemnată de un cunoscut notar vienez, dr. Iulius Ullman, într-un document constatator al cărui număr se cunoaşte şi astăzi – 7216 din 1919. De transportul ştemplurilor originale C.M.T. între Cernăuţi şi Viena s-a ocupat o companie particulară, "Rudolf Friedel", cu sediul tot în Viena, pe str. Wallzeille la nr.8. De ce oare la Viena? Emisiunea nu fusese realizată de către Comandamentul Militar Român? Casarea nu putea fi făcută şi consemnată de către Armata Română sau de către Autoritatea Poştală? Nu se mai găsise un notariat decât în capitala Imperiului din care tocmai se desprinseseră teritoriile Transilvaniei, Pocuţiei şi Bucovinei? Ce timpuri erau şi acelea? Cred că mai sunt câteva întrebări la care nu găsesc răspuns.

Cum să nu apară atâtea supratipare făcute cu ştemplurile originale, cu tuş negru ce nu transpare? Nu cumva din Austria fostă imperială? Nici nu vreau să mă gândesc mai departe … Dar dacă aşa s-ar explica rapiditatea cu care au fost executate ştemplurile ce au apărut la Cernăuţi? Unde au fost ele executate? La vreo tipografie bucovineancă sau chiar la Viena? Dece nu se întreabă nimeni? Avem numele notarului ce a consemnat casarea, chiar numărul procesului-verbal, dar nu ştim unde s-au executat cele trei poansoane … Hmmm. Şi această contradicţie care există între declaraţia maiorului Turbatu, cum că ştemplurile au fost distruse imediat după terminarea oficială a supratipăririi şi toată povestea vieneză …

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/09/24/c-m-t-supratipare-false-2/

C.M.T. – supratipare false 2

C.M.T. – supratipare false
2 – Alte dimensiuni ale ştemplurilor
Supratipare false pe mărci uzate – probabil manufactură vieneză târzie

Pe e-bay am găsit la un moment dat o ofertă scandalos de mare şi de ieftină, care se vedea de la o poştă că nu este formată din mărci autentice, nici nu aveau această pretenţie, mai ales că majoritatea erau obliterate. Provenea din Germania. Nu am putut participa la achiziţie, mai era doar o zi, mi-ar fi prins bine pentru un studiu particular. S-a vândut în câteva ore, cu 6 euro un lot, până să mă gândesc eu să iau legătura cu cineva mai obişnuit cu licitaţiile străine on-line. Ştampilele n-aveau nimic în comun cu Pocuţia, unele erau din Viena, iar pe majoritatea nu se putea distinge textul. Cred că fac parte tot din cele aranjate la Viena, dealtfel supratiparele nu au dimensiunile originalelor dar era şi menţionat chiar în ofertă ca fiind "bogus". De fapt „Aufdrucke alle falsch oder verfälscht". S-au atribuit unui filatelist român.

Trebuie totuşi să le arăt „faţa" pentrucă nu se ştie când şi unde vor apărea.

Aşa, la o primă vedere, puteţi observa cu uşurinţă că cifrele *2* şi *0* din 1k.20h sunt lipite, ceeace nu se întâmplă la supratiparele originale. Cifrele *4* de la 40h şi *6* de la 60h sunt de cu totul alt tip, mai pline iar litera *h* este crăcănată ca o ministreasă din guvern, nu spui cine, nu că ar fi dânsa aşa din naştere ci pencă aşa-i place să steie.

C.M.T.
40 h
60 h
1 K 20 h

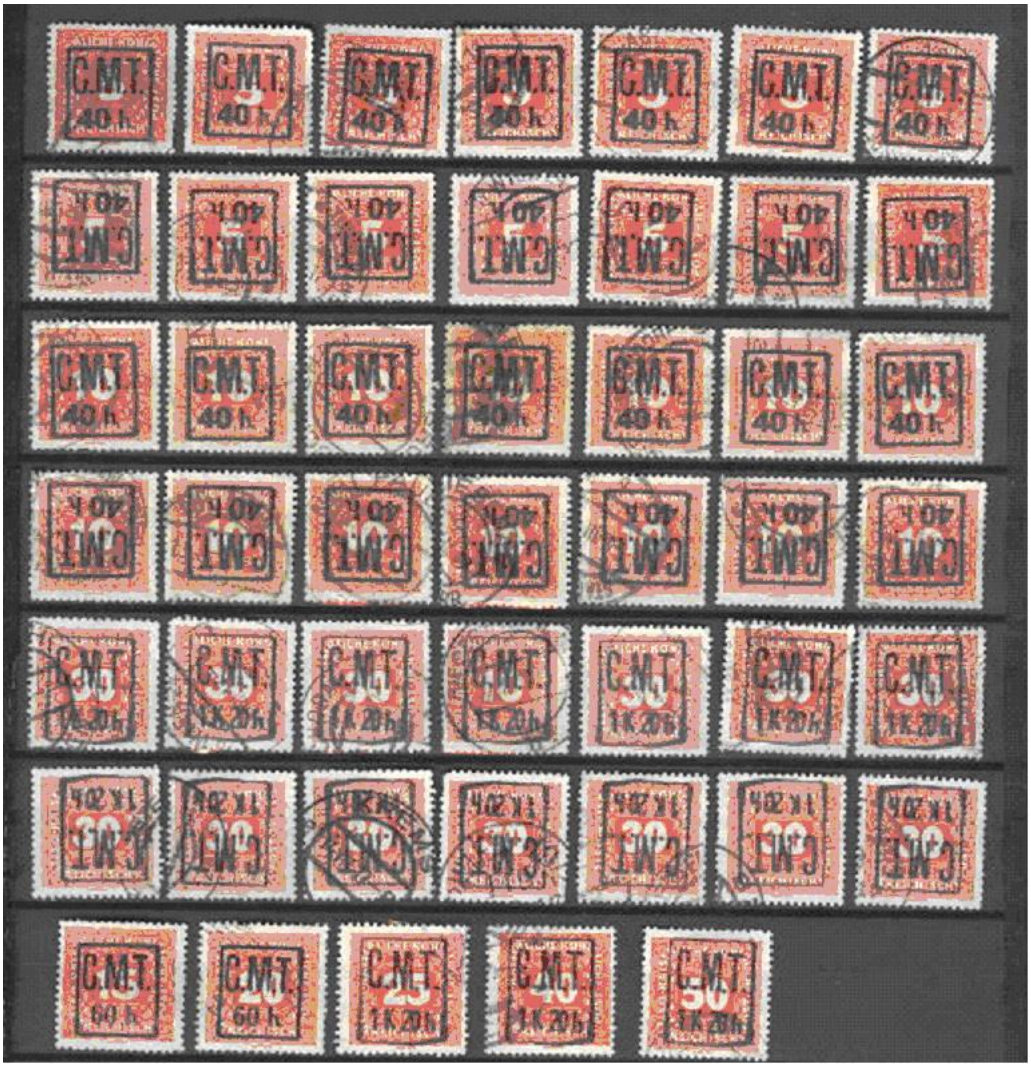

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/09/27/c-m-t-reimpresiuni/

C.M.T. – Reimpresiuni

C.M.T. – Reimpresiuni

După un consens al părerilor specialiştilor, la început au fost realizate supratiparurile colorate, roşu, albastru, verde, al căror scop filatelic pentru mine este de netăgăduit, altfel de ce ar fi fost necesare probe pe atâtea tipuri de mărci şi într-un tiraj necunoscut, dar care nu depăşeşte în total câteva sute de exemplare, asta după frecvenţa cu care se întâlnesc pe piaţa filatelică. Nu se cunosc falsuri la acest tip de supratipar, cel puţin se poate afirma cu certitudine că au fost aplicate cu ştemplurile originale. Faptul că se numesc eseuri, probe sau un prim tiraj al emisiunii, nu mi se pare relevant. Deocamdată nu se cunoaşte nici un caz de circulaţie poştală, fie ea şi filatelică.

Cât despre supratiparul curent, cel din care există circa 230.000 de exemplare, el este denumit supratipar negru, cu toate că numai negre nu pot fi majoritatea supratiparelor. Poate doar cele executate la început, la care tiparul nici nu transpare pe verso, dar care

tocmai din această cauză nu pot fi deosebite de supratiparele aşa zis false, de fapt reimpresiuni, executate după încheierea operaţiunii oficiale de supratipărire. Pentru simplificare, experţii le declară falsuri şi pe acestea, făcute probabil în prima zi, odată cu cele colorate. Ulterior s-a adăugat din ce în ce mai mult tuş violet cu o componentă grasă, ce penetrează hârtia, acesta fiind considerat ca semnul distinctiv al originalelor C.M.T.
În acele zile tulburi, când totuşi filateliştii nu dormeau ci îşi vedeau de treburile lor curente, fiecare cum îl ducea capul şi după ce posibilităţi aveau, supratiparele au mers înainte. Aspectul lor uleios şi culoarea aceea violet îmi amintesc de timpul anilor 1946-47, când secretarul primăriei din sat venea la tatăl meu să se aprovizioneze cu niscai birotică. Mergeau "devale" unde erau vişinii, luau pe nişte frunze mai mari "clei" de la copacii ce aveau o vârstă venerabilă, care era tocmai bun de lipit actele, plicurile întoarse pe partea cealaltă şi anunţurile de la avizier. Sigur că nu arătau deloc bine, dar oamenii se descurcau. Cât despre cerneala de care aveau nevoie pentru a pune ştampila primăriei, căutau prin biroul bunicului meu, unde găseau creioane chimice, mai mult bonturi de creioane, dar tocmai bune pentru primărie. Scoteau minele, le pisau cu ciocanul, le dizolvau în puţină apă şi gata cerneala violet fără de care nu poate funcţiona o primărie. Iar ca să nu se evapore uşor, adăugau deasupra, în tuşieră, câteva picături de ulei de floarea soarelui, cam tulbure, din acela făcut la ferma lui George I. Brătianu, acolo în sat la Răteşti.
Credeţi cumva că secretarul de atunci al primăriei a făcut cumva o invenţie nemaipomenită ? Eu cred că aşa se făcea în toate vremile cu lipsuri, lipsuri ce nu au lipsit deloc în ţara noastră mai mereu. La Cernăuţi, în 1919 să fi fost altfel, când lumea nu ştia cum să scape de hoardele de comunişti ce ne ameninţau şi de la răsărit din Rusia bolşevică, şi de la est din Ungaria lui Bella Kuhn şi de la nord de alte hoarde comuniste ce căutau să pună mâna pe Ucraina ce tocmai îşi declarase independenţa, pe Pocuţia cea revendicată de Polonia şi pe Bucovina românească?
Aşa că, tuşul cel negru şi bun terminându-se, a fost diluat cu tuş violet, probabil obţinut aşa cum se obţinea şi la Răteşti. Creioane chimice mai erau de la vechea stăpânire Cezaro-Crăiască, a cărei birocraţie sau ordine mai bine zis erau cunoscute. Or fi găsit şi ulei, iar dacă nu, poate au frecat tuşiera cu puţină slană ardelenească, din care trebuie să fi avut la ei poştaşii cernăuţeni sau soldaţii împuterniciţi cu operaţiunea.
Tuşul iniţial avea o frumoasă culoare neagră, caldă. Apoi a ajuns negru-fumuriu, iar pe urmă din ce în ce mai violet, însoţit şi de nelipsita pată grasă ce a făcut să penetreze culoarea până pe verso.
Nu ştiu dece unii buni cunoscători ai emisiunii susţin că iniţial culoarea a fost albastră, negru-albastră şi abia apoi negru-violet şi la sfârşit violet. Să se fi schimbat în timp nuanţa supratiparului? Să fi "lucrat" culoarea? Să fi dispărut albastrul? Nu îmi vine să cred.
Am în colecţia proprie câteva exemplare cu supratipar original, negru pe faţă, dar care transpare destul de slab în violet pe verso. Presupun că sunt dintre primele exemplare în care tuşul a început să fie amestecat cu violet.

Supratipar negru, foarte clar, sau este o primă tranşă, sau o primă reimpresiune. Ştemplu original - © Copyright 2011 Cornelius Ionescu

Spatele aceloraşi mărci. Transpare violetul, dar foarte slab - © Copyright 2011 Cornelius Ionescu

Oricum, tot din colecţia proprie pot prezenta două tipuri de reimpresiuni, una cu supratipar negru, alta cu supratipar negru-fumuriu, probabil amândouă efectuate la Cernăuţi. Culoarea nu transpare pe verso.

Culoare compactă, neagră, reprint de Cernăuţi după retragerea armatei române din Pocuţia. Foarte slabe urme uleioase - © Copyright 2011 Cornelius Ionescu

Culoare neagră-fumuriu, compactă, fără urme uleioase. Reprint posibil tot din Cernăuţi - © Copyright 2011 Cornelius Ionescu

Am întâlnit un foarte bun cunoscător al emisiunilor de ocupaţie, care mi-a oferit, cred că erau 1.000 de mărci C.M.T. Am căutat valorile ce îmi lipseau, am găsit câteva, dar când m-am uitat şi pe verso, nici urmă de violet. Cred că dânsul era convins că sunt autentice, erau achiziţionate din străinătate, investise o mulţime de bani şi cred că făceau parte din lotul "Viena", cel care este eludat de către A. Schroeder. L-am refuzat cât am putut de politicos, ceea ce mie mi-a fost destul de greu iar dânsului i-am făcut o impresie probabil deplorabilă.
Interesul pentru mărcile C.M:T. a fost foarte mare până prin 1938, pe urmă războiul aducând alte priorităţi oamenilor. După război comunismul ne-a adus printre altele şi ocultarea acestei emisiuni, ce după părerea sovieticilor indica tendinţele expansioniste ale

austriecilor, românilor, polonezilor, cehoslovacilor, ungurilor, probabil şi ale japonezilor şi ale celor din Ronga-Ronga. Drept care emisiunea a urmat drumul mărcilor emise când erau legionarii la putere, al celor cu ocupaţia română în Ungaria – Debreţin şi Budapesta, ba chiar şi al emisiunilor Cluj şi Oradea. Nu au mai apărut în cataloagele româneşti, la Cercul filatelic cataloagele străine puse la dispoziţia filateliştilor erau cenzurate cu foarfeca sau cu tuş, nu mai ţin minte exact cum. Abia acum, în compensaţia atâtor ani chiori, încep să mai apară articole, note şi notiţe. Doar articolele lui Marcel Şapira din R.P.S. şi din Filatelia precum şi descrierile din "Colecţia Şapira" au mai scos emisiunea din anonimat. Preţurile cu care se vând mărcile C.M.T. şi circulaţiile lor, multe discutabile, au crescut şi apetenţa speculatorilor, ceea ce nu este neapărat în defavoarea filateliştilor, ba chiar din contra aş putea afirma. Daniel Marcu, face şi el cercetări serioase, descoperiri care mai zgândăresc pe posesorii de C.M.T.-uri aşa mai deosebite un pic.
Să mai apară ceva date noi? Toţi sunt convinşi că n-au de unde. Eu sunt convins că da. Să apară!

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/09/29/c-m-t-alte-falsuri-semnalate/

C.M.T. – alte falsuri semnalate

Jay Carrigan, într-un răspuns dat unor filatelişti pe un grup de discuţii, care nu prea ştiau unde să plaseze mărcile cu supratiparul C.M.T., printre altele face referinţă la un articol având ca autori pe Stanley Kronenberg şi Val Zabijaka. Aceştia, într-o revistă care nu e menţionată, dar este reprodusă, descriu alte tipuri de falsuri C.M.T. „autentificate", cu certificat cu tot. Au până şi poanson de autentificare. De, parcă spuneam eu că nu prea dau mare atenţie acestor tipuri de autentificare. Întotdeauna se găseşte cineva mai bine informat, care te poate face de … Pardon, care te poate pune într-o situaţie tare neplăcută. Se pare că revista este chiar R.P.H.B – *Romanian Postal History Bulletin* – nr.2 din 1990, iar articolul este menţionat şi de Dan Grecu.
Cred că nu fac rău dacă reproduc şi eu articolul citat.

FORGED "C.M.T." OVERPRINTS

By: Stanley Kronenberg and Val Zabijaka

We examined a set of 47 Austrian stamps with "C.M.T." overprints of the Romanian Occupation of Pokutia in 1918. All these overprints are forgeries of a particular type and all have a violet expertization mark, "W", in a circle (shown in figure 1) imprinted on the reverse. The certificate of authenticity in German, which was enclosed with this set, is reproduced in figure 2.

The forged overprinting devices for the three denominations were single dies. The overprinting was done singly by hand; the same method was used to make the originals. All are imprinted with wrong inks of two kinds. One is a dull black ink of varying intensity which does not penetrate the paper and is not visible on the reverse. The second is a bright deep blue ink which soaked through the paper and gum and formed clearly visible spots on the reverse. These inks do not resemble the black violet ink of the originals which penetrate the paper and appear a dull violet on the reverse.

These forgeries can also be distinguished from genuine overprints by differences in details. They are shown in figures 3, 4 and 5 with the corresponding genuine overprints on the left side for comparison. The lines and lettering of all three overprint denominations are much thicker in these forgeries than in genuine overprints. Forged overprints shown here in figures 3, 4 and 5 exist also with other "guarantees" imprinted on the reverse: a stylized "LM" and a "N" shown in figure 6.

(Photo illustrations by Oleh W. Wyslotsky).

FIGURE 1

EDWIN WETZSTEIN
Spezial-Markenprüfer
Berlin-Schöneberg
Meininger Str. 13

Berlin-Schöneberg, den 13 Oktober 1944.

Markenprüfungsattest

Ich prüfte heute die mir vorgelegten Briefmarken
1 Satz Rumänien Besetzung der Ukraine (Kolomea Ausgabe)
Briefmarken Nr. 1-33 mit Porto 1-17
ungebraucht mit Mittel 1944/45

Die Prüfung erfolgte nach Originalen und mit Quarzlampe.

Die 50 Stücke habe ich echt befunden und dieselben mit meinem Prüfzeichen (W) versehen.

Edwin Wetzstein
Berlin-Schöneberg
Meininger Str. 13.

FIGURE 2

GENUINE FORGERY

FIGURE 3

GENUINE FORGERY

FIGURE 4

GENUINE FORGERY

FIGURE 5

FIGURE 6

Dacă desenele supratiparelor erau mai mari, parcă era şi mai bine. Dar să nu cârâim. Mai bine să ne ferim.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/10/01/c-m-t-originale/

C.M.T. – Originale

C.M.T. Originale

Umblă zvonul prin târg, prin târgul filateliştilor, numit de unii şi „Fila-Târg", ce este de fapt un târg virtual, că ar putea să existe şi C.M.T.-uri originale. Nu este exclus.

După atâtea aiureli prin care a trecut biata emisiune C.M.T. încep să mă întreb şi eu, nu numai câţiva prieteni, care, ba la telefon, ba pe e-mail, ba pe mess, ba prin miile de comentarii la notele mele pe marginea emisiunii C.M.T. – note care iniţial nu credeam că o să trecă de trei bucăţi – mă întreabă dacă nu cumva am şi nişte mărci C.M.T. normale, adică emise acolo unde se presupune că au fost emise şi nu reimpresiuni sau făcături de care e plină lumea mică a filateliştilor şi cea şi mai mică, mică a amatorilor de C.M.T.-uri. De unde şi vorba den bătrâni " – Ce e mai mică şi mai mică decât lumea filateliştilor? " Nu, nu clasorul de furnică … ci cel cu C.M.T.-uri veritabile … sigur. Probabil …

Când aveam şi eu mai multe mărci din C.M.T. ce-mi trece mie prin cap? Nu, n-aţi gicit nici de data asta. Nu un glonţ uite atâta ci un gând cam şui, să i le arăt domnului Marcel Şapira. Mă ia deoparte, acolo în camera unde acum e cârciuma, pe atunci acolo stăteau doar aşii filateliei şi bate nervos cu degetele în clasor. « – Astea sunt toate ? » da, spun eu cam nedumerit. « – Aruncă-le! ». Păi dece Dom Şapira ? « – Nu sunt bune, sunt false, toate sunt false, poate doar ăsta n-o fi, poate şi ăsta, dar mai bine, ca să fi sigur, aruncă-le pe toate ! ». Nu, nu i-am urmat sfatul drastic al Marelui Maestru în ale Filateliei. M-am dumirit eu încet, încet cam ce voia să spună, dându-mi seama de complexitatea problemei C.M.T. Întâi l-am rugat să-mi cedeze câteva bucăţi. Nu a fost deloc uşor la început. Apoi, văzând că nu le dau mai departe cu un procent de câştig ci chiar le păstrez, a început să-mi paseze mărci din ce în ce mai interesante şi trebuie să recunosc, chiar şi din ce în ce mai convenabil. Lucru care i-a cam deranjat pe câţiva «confraţi», se strica piaţa. Dar ştia să se răţoiască la ei când era cazul iar eu m-am ales cu nişte mărci splendide, nu numai C.M.T.-uri, dar şi erori, Debreţin I şi II, cu variantele lor filatelice. Şi mai ales cu colecţia "Şapira", în original sau în copie, cu cele 14 volume despre emisiunile de mărci postclasice, ocupaţii şi erori filatelice. Nu numai că mi-au fost de folos, dar îmi sunt şi acum.

Vrând nevrând am început să studiez mărcile C.M.T. şi celelalte "ocupaţii". Este o zonă fierbinte, este zona cenuşie a filateliei româneşti. Când crezi că ai putut ajunge la o concluzie, atunci îţi cade pe cap un "contraargument", o marcă ce îţi dovedeşte că ai plecat de la o ipoteză greşită. Nu vorbesc de apariţiile săptămânale de supratipare fanteziste ce încep să inunde siturile de vânzare din ţară şi străinătate. Acelea intră deja în zona penalului, fiind pur şi simplu înşelătorii. Domnul Max Peter le-a deconspirat şi acele situri ar trebui să-şi facă ceva curăţenie în ogradă. Mai în glumă mai în serios propusesem ca acele mărci să fie puse la vânzare într-un capitol separat, numit, propuneam eu, "kk". Iată că situl unguresc "Profila" a separat mărcile acestea, punându-le într-un capitol "fără garanţie", ceea ce pentru mine este clar şi suficient. Dealtfel doar dintr-o aruncătură de

ochi, te apucă râsul. Tipuri de caractere ce nu au existat, culori ciudate, date fanteziste, ţări emitente sau localităţi ce nu au aspirat niciodată la o asemenea cinste. Iată că se poate! Înainte, acolo era "butoiul de pulbere" al mărcilor cu supratipar având ca suport mărci uzuale ungureşti, fie ele din WW1, fie din WW2.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2011/10/03/c-m-t-microsemne/

C.M.T. – microsemne …

C.M.T. – microsemne cizmăreşti

Şi se spune în continuare că supratiparul mărcilor C.M.T. este foarte simplu şi uşor de copiat. Ceeace s-a şi încercat. Nu mi-a venit niciodată să cred acest lucru. Dar, la fel cum s-a întâmplat şi cu supratiparul verde, când vedeam şi nu credeam, la fel şi cu designul celor trei ştempluri C.M.T. cu valorile binecunoscute de 40h, 60h şi 1k.20h. Mare, mare mi-a fost mirarea când m-am uitat cu mai multă atenţie la ele.

Toate trei au nişte semne, să le zicem microsemne specifice, pentru a încerca să fim mai interesanţi şi mai didactici. Nu prea se văd cu ochiul liber, sau cel puţin eu nu le văd. Poate că nu le vede nici măcar un om normal, ceea ce m-ar mai linişti puţin în privinţa normalităţii mele. Nici cu lupele acelea frumoase, aşazise filatelice, care impun respect celor din jur dar nu sunt bune de nimic. Doar cu un scaner bunicel, aşa cum am eu, luat de la Cora şi cărat sub braţ până acasă, un HP3800 şi lucrând cu o rezoluţie de măcar 600 DPI – dots per inch – dar mai bine la 1200DPI, te poţi lăfăi într-o imagine panaramică (nu e nici o greşeală, am scris cu bună intenţie panaramic, ce vine de la panaramă şi nu de la panoramă, of, da, cui nu ştie ce este o panaramă, n-am ce-i face). Poţi vedea toate micile mizerii pe care le lasă o imprimare manuală cu un ştemplu de bronz. Apăsare defectuoasă, mici scame din pânza tuşierei antrenate pe ştemplu, porţiuni înnecate cu cerneală, diluantul cernelii în exces, toate se văd fără nici o greutate. Dar când un semn, nu pot să-i spun un defect, se repetă la toate mărcile de aceeaşi valoare şi de care suntem aproape siguri că sunt autentice, ei, atunci putem spune că avem de-aface cu un microsemn de identificare, voluntar făcut sau poate involuntar, nu mai are acum chiar nici o importanţă.

Şi aşa mă uitam eu la o panaramă de marcă cezaro-crăiască cu un supratipar C.M.T. de o coroană şi douăzeci de heleri, pus pe alt supratipar ce indica folosirea ca PORTO şi mi se pare că ceva nu e în regulă. Punctele nu prea erau puncte deloc iar unul din ele, al treilea era cam beat, aplecat spre dreapta. Când te uiţi la marcă aşa cu ochiul liber, ţi se pare că punctele sunt rotunde, scanate cu minim 600 dpi se vede clar că sunt dreptunghiulare, mai precis sunt nişte patrulatere. Unde am mai văzut eu aşa ceva? Nişte cuişoare ca nişte caiele – cuiele acelea pentru fixatul potcoavei de unghiuţa calului – doar că sunt cu mult, cu mult mai mici. Ştiu unde le-am văzut. La vechile cizmării, se utilizau la fixarea flecurilor pe tocul încălţămintei. Nici o floare de cuişor nu semăna cu alta. Poate s-au întrebuinţat şi la fixarea părţii lucrative a ştampilei de bronz de mânerul de lemn. Dece nu? Dar atunci înseamnă că punctele, sau măcar unul sau două din cele 5 puncte sunt de fapt chiar floarea cuişoarelor, pusă acolo anume să fixeze bronzul de lemnul mânerului, să se potrivească în text şi să nu deranjeze. În tot cazul punctul de după litera *T* este mai

mult ca sigur un cuişor şi are o mică mobilitate, înclinaţia lui şi numai a lui variind probabil în timp, cel puţin aşa am avut senzaţia.
Deci, înafară de caracteristicile supratiparelor originale, descrise în literatura de specialitate, am mai putea adăuga

Supratiparul de 40 helleri

Primele 3 puncte sunt aproape egale ca dimensiune şi aproape patrate. Primul punct este vizibil rotunjit. Sunt bine aliniate. Al patrulea punct, cel de după *h,* literă ce are serife sus şi la primul picior, este puţin mai mic.

Supratiparul de 60 helleri

Punctul al doilea, cel de după *M,* este aproape rotund. Litera *h* are serife sus şi la primul picior, mult mai mici decât la supratiparul de 40h.

Supratiparul de o koroană şi 20 helleri

Litera h nu are deloc serife. Cel de al treilea punct, cel de după litera T este înclinat spre dreapta. Punctele 4 şi 5, care sunt după *K* şi după *h* sunt mai mici.
Sunt foarte greu de observat aceste caracteristici particulare deoarece multe mărci au supratiparul sau îmbâcsit sau insuficient presat. Unele reproduceri sunt luate de pe reprinturi, care neavând atât de mult tuş gras, detaliile se observă mai bine.

40 h.
40 h.
40 h.

60 h.
60 h.
60 h.

– – – – – – – – – –

Toate drepturile rezervate asupra textului şi imaginilor. © Copyright 2011 Cornelius Ionescu

– – – – – – – – –

Notă Rea!

Dintr-o grabă a mea, ca să nu-i zic neglijenţă, imaginile iniţiale erau deformate pe verticală, ca să aibă toate aceeaşi dimensiune. Mulţumesc că s-a observat bramburea la, acum sper că este bine, în ceea ce priveşte scanarea corectă. Dacă ceea ce se vede este o coincidenţă sau nu, asta este altă poveste.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2012/09/01/cmt-uri-proaspete/

CMT-uri proaspete

Au apărut pe eBay nişte supratipare CMT pe mărcile austriece binecunoscute din acele timpuri. Ele ar dori să fie din Pocuţia, dar atât desenul supratiparului, culoarea cernelii şi mai ales ştampilele pe care se mai văd urme vieneze autentice de data asta, ne fac să ne hlizim la dânsele ca la nişte făcături ce sunt. Nu, nu sunt făcute la Cotroceni, unde suspendatul a reuşit să reintre prin efracţie, cu ajutorul infractorilor din CC şi al trupelor SPP-iste, ar mai fi fost o explicaţie. Sunt făcute în Bulgaria, ţară ce aproape că a intrat şi în Spaţiul Shengen, unde ţarul Kaloian ni le oferă, pe euroi, bineînţeles. Şi amatori se găsesc, deocamdată sunt 14 lovituri de ciocănel. Casă de piatră! Şi cu gratii de fier.

https://corneliusionescu.wordpress.com/2012/06/14/1923-ajutorarea-infometatilor-basarabiei/

1923 Ajutorarea Înfometaţilor Basarabiei

1923 Nefinalizata Ajutorare a Înfometaţilor Basarabiei
Perioada de după 1918 nu a fost deloc o perioadă plină de satisfacţii şi de dezvoltare accelerată a economiei nici pentru România şi nici în particular pentru Basarabia. Rusia Sovietică a avut grijă să rupă relaţiile diplomatice cu România, încă din ianuarie 1918 şi să sechestreze Tezaurul României ce fusese trimis în păstrare la Moscova pe timpul primului război mondial. Republica Democratică Moldovenească, Basarabia adică, îşi declarase independenţa pe 24 ianuarie 1918 şi pe 27 martie s-a unit cu România. România mai are de părimit umilitorul Tratat de la Bucureşti, la 24 aprilie neratificat însă de către Rege şi care va ajunge nul prin Tratatul de la Paris din 1920. Pe 27 octombrie 1918 Guvernul român dă un ultimatum puterilor centrale, prin care le cere să părăsească

Transilvania şi Banatul. La 31 Octombrie se proclamă Republica bănăţeană iar la 15 noiembrie trupele sârbeşti intră în Timişoara, Republica, dealtfel nerecunoscută de nimeni, încetându-şi existenţa efemeră. Pe 3 decembrie Armata franceză soseşte în Timişoara pentru a dezamorsa conflictul dintre Serbia şi România. Alt bun prilej de desfăşurare pentru filatelişti. Bucovina se uneşte cu Ţara la 28 noiembrie. La 1 decembrie are loc adunarea de la Alba Iulia. Pe 16 decembrie se dă decretul pentru începerea reformei agrare. S–au expropriat 6 milioane ha de pământ – două treimi din suprafaţa funciară a Ţării. Exproprierea a durat însă prea mult, până în 1921, ceeace a generat nemulţumirea ţăranilor, foştii soldaţi şi familiile lor. Din ţinuturile de dincolo de Nistru s-au refugiat în Basarabia mii de români, siliţi de autorităţile sovietice şi de foametea ce începuse să bântuie, ajutată şi ea de autorităţile comuniste. Rusia sovietică infiltrează trupe de comando în sudul Basarabiei, iscând chiar lupte în care a trebuit să intervină armata. Toate au culminat cu revoltele din sud, în jurul Tătăreştiului, mai cunoscut sub numele de Tatar-Bunar. În Transilvania şi Bucovina au început să fie introduse cantităţi uriaşe de monedă austroungară în scopul destabilizării finanţelor României Mari.
Abia în 6 martie 1919 guvernului ungar i se trimite o hotărîre a Consiliului Militar interaliat de la Paris prin care i se cere retragerea trupelor din Transilvania. La 1 mai Ucraina sovietică şi Rusia adresează României un ultimatum să părăsească Bucovina şi Basarabia.
Între timp guvernul ungar este dat jos de către comuniştii sprijiniţi de Rusia şi se proclamă Republica Socialistă Ungară condusă de Béla Kun, alt prilej de supratipare. Trupele române, în înţelegere cu Consiliului Militar interaliat, ca ripostă la avansarea ungurilor în Transilvania, împing trupele comuniste peste Tisa şi intră în Budapesta pe 4 august. Se termină cu regimul comunist din Ungaria, încă un prilej de supratipare … dar şi de linişte la graniţa de vest … deocamdată.
La 4 iunie 1920 se încheie Tratatul de la Trianon între Puterile Aliate şi Ungaria, prin care se recunoaştere unirea Transilvaniei, Banatului, Crişanei şi Maramureşului cu România şi care intră în vigoare la 26 iulie 1921.
Nu au fost timpuri liniştite. Filateliştii însă nu au dus-o prea rău. În general fără multe aprobări, au apărut o mulţime de supratipare pe mărcile ungureşti, care se pare că abundă chiar şi acum, făcând posibilă apariţia de emisiuni … şi după anul 2010, ce umplu ebay-ul, delcampul şi okaziile. Cât despre cele apărute pe atunci, Catalogul Braynard ne dă o idee. Cotele din acest catalog se bazează pe raritatea mărcilor, dar nu ţin cont şi de cererea pieţei. Ca orice cote din orice catalog sunt orientative.
În Basarabia situaţia materială a populaţiei era cea mai grea iar necesarul de cadre cu studii superioare pentru învăţământ şi sănătate era stringentă. Acum o fii altfel oare? Autorităţile au încercat să emită şi o serie de mărci de ajutor în acest scop. Seria avea trei mărci, supratiparul aplicându-se pe trei valori ale seriei Ferdinand bust mic:

Mărcile neemise AJUTORAREA ÎNFOMETAŢILOR BASARABIEI

1 L pe 3 B gri (st roşu)
3 L pe 60 B verde (st negru)
5 L pe 6 L albastru (st roşu)
Însă s-a pornit cu sfârşitul. Au fost supratipărite şi abia apoi au încercat să obţină aprobarea de la administraţia poştală. Nu s-a obţinut şi este vizibil dece. Nu se deduce dacă aceste supratipare sunt valoarea nouă a mărcilor sau sunt o supravaloare. Dacă ar fi fost noua valoare nu era de admis ca aceasta să fie mai mică decât cea iniţială – vezi 5 L pe 6 L. Ar fi trebuit să existe şi menţiunea "Timbru de ajutor". Dacă ar fi reprezentat o supravaloare, ar fi trebuit să existe şi semnul "+" iar cifrele nu ar fi trebuit să se suprapună peste cele iniţiale. Mărcile au fost scoase la vânzare neoficial. Probabil că au fost achiziţionate toate odată de către un intermediar, Poşta fiind mulţumită că şi-a recuperat o parte din pierdere.Trăiască neînţeleşii contabili! Tirajul se pare că nu a fost deloc mare, posibil doar câteva mii de exemplare.
Umbla zvonul printre filateliştii serioşi ce se preocupă de soarta timbrelor mai puţin serioase, că ar exista şi la această serie mai multe tipuri de caractere ale textului, ba chiar şi mărci cu supratiparul inversat. Nu le-am văzut nici măcar reproduse pe undeva. Ca eroare am doar o valoare de Lei 5 pe 6 Lei, cu o urmă de cui de prindere a plăcii originale pentru marca suport. Dar nu poate fi considerată o eroare a mărcii cu supratipar.
Zvonul a fost spulberat prin bunăvoinţa dlui Mircea Dragoteanu, ce mi-a pus la dispoziţie imaginile unor coli din această emisiune. Toate caracterele sunt la fel. O singură observaţie. Colile de 10 x 10 au fost supratipărite cu două plăci de 5 x 10 puse una lângă alta şi aliniate sus. Aşa că atunci când coborîm cu privirea în jos, la unele coli se observă o înclinare a literelor din placa din dreapta. La valoarea de 3 lei pe 60 bani lipsesc din toate colite timbrele din pozitiile 81 si 91, nu se ştie din ce motiv. Posibil să fi fost vreo eroare, ce controlorii scrupuloşi ai tipografiei au îndepărtat-o.
Sunt totuşi nişte timbre de ajutor neemise. Ele au fost atunci, în 1923 tipărite, sunt cunoscute, dar nerecunoscute. Sunt totuşi foarte căutate datorită tirajului mic şi faptului că o perioadă nu li s-a dat atenţie. Iar o serie în coli de 100 bănuesc că este o mare raritate. Domnul Mircea Dragoteanu, care cred că le mai are expuse pe okazii.ro, mi-a spus că provin din colecţia unui cunoscut regizor